Ο ΠΥΡΣΟΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΗΝΩΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ
245 VALENCIA STREET SAN FRANCISCO, CALIFORNIA

ΤΕΥΧΟΣ 98-99-100 ΑΠΡΙΛΙΟΣ—ΜΑΙΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ, 1954

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ

Καθ' ἑκάστην Τετάρτην 8 μ. μ. γίνεται ἡ Ραδιοφωνικὴ Ἐκπομπὴ τῆς Κοινότητός μας μὲ ὁμιλητὴν τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Κοινότητός μας, ἀπὸ τοῦ Ραδιοσταθμοῦ KLOK—170 kl.

—ΓΙΝΕΤΕ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΜΑΣ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΣΗΜΕΙΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ

Κάποτε ὅταν ὁ περίφημος Δαυΐδ Λίβιγκστον ἀνέλαβε νὰ συνεργασθῇ μὲ τὴν σοβαρὰν προσπάθειαν ἱεραποστολῆς εἰς τὴν Ἀφρικήν, σὲ μίαν ἀπὸ τὰς ἐκδρομάς του σχετικῶς μὲ τὸ ἔργον του μέσα εἰς τὰ παρθένα δάση ὑπέστη τὴν ἐπίθεσιν ἑνὸς λέοντος. Τὸ ἄγριο θηρίο ἅρπαξε μὲ τὸ στόμα του τὸ χέρι τοῦ ἱεραποστόλου καὶ μὲ τὲς γερὲς σιαγόνες του ἔσπασε τὸ κόκκαλο. Ὁ Λίβιγκστον ἐσώθη ἀπὸ τοὺς φίλους του οἱ ὁποῖοι τὸν ἀκολουθοῦσαν. Ἀλλὰ γιὰ πολὺν καιρὸν ὑπεχρεώθη νὰ κρατᾷ τὸν βραχίονά του μέσα σ' ἕνα ἐπίδεσμο ποὺ ἐκρέματο ἀπὸ τὸν λαιμόν του. Τὸ σημάδι ὅμως τοῦ τραύματος ἔμεινε στὸν βραχίονά του γιὰ πάντα. Ὕστερα ἀπὸ καιρὸ ἀπέθανε ὁ Λίβιγκστον, ὅπως συμβαίνει μ' ὅλους τοὺς θνητούς. Οἱ ἰθαγενεῖς ἔφεραν τὸ σῶμά του πίσω στὴν πατρίδα του καὶ ἐκεῖ οἱ φίλοι του ἀνεγνώρισαν ὅτι τὸ νεκρὸ σῶμα πραγματικῶς ἀνῆκε εἰς τὸν μεγάλον ἱεραπόστολον χάρις εἰς τὴν οὐλὴν τοῦ τραύματος ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν βραχίονά του.

Ὁ Κύριος γνωρίζει τοὺς ἰδικούς του. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως ὁ Ἰησοῦς θὰ χωρίσῃ τοὺς παραμείναντας εἰς Αὐτὸν πιστοὺς ἀπὸ τοὺς ἀπείρους ἄλλους. Θὰ ἀναγνωρίσῃ τοὺς ἰδικούς του ἀπὸ τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων ποὺ ἐδέχθησαν γιὰ Κεῖνον καὶ τὴν διδασκαλίαν Του εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως. Θὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ ἀκόμη καὶ ἀπὸ κάποιαν ὁμοιότητα ποὺ θἄχουν πρὸς Ἐκεῖνον. Χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουμε αἱ δοκιμασίες ποὺ ὑποφέρουμε γιὰ τὴν καθαρὴ πίστι τοῦ Χριστοῦ, αἱ εἰρωνίες τῶν ἀρνητῶν, αἱ ἐπιθέσεις τῶν αἱρετικῶν ἀφήνουν κάποια σημάδια ἀπ' τὰ ὁποῖα μᾶς γνωρίζει ὡς ἰδικούς του ὁ Ἰησοῦς. Καὶ εἰς τὴν Δευτέραν Παρουσίαν Του θὰ μᾶς πῇ, «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου».

Π. Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΕΣ

—Ὀλίγη καρτερία καὶ ὑπομονὴ δείχνουν καὶ μέσα στοὺς πειὸ σκληροὺς συγκλονισμούς, ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια ἔταξε τὴν εὐτυχία ὡς χαρακτηριστικὸ τῆς ζωῆς.

—Ἡ δικαιοσύνη στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων πολλὲς φορὲς κακοπαθαίνει, μὰ καὶ οἱ ἀπεργαζόμενοι αὐτὴ τὴν κακοπάθεια ἔχουν πολλὰ σημεῖα στὸν βίο τους ποὺ τοὺς πείθουν πὼς αἱ τιμωρίες ποὺ ὑφίστανται ἀπὸ ἀνεξήγητες γι' αὐτοὺς πηγές, ἀφοῦ λησμόνησαν τὸν Θεό, εἶναι πληρωμὴ τῆς ἀσυνειδησίας τους.

—Ἀφοῦ ἀπὸ τὰ τόσα παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ μας τόσο λίγα μόνον πράγματα μποροῦμε νὰ δοῦμε, πῶς περιμένουμε ἀπὸ τὸ μικρὸ παράθυρο τοῦ νοῦ νὰ τὰ δοῦμε ὅλα; Γιατὶ δὲν ἀφήνουμε τὸν Θεὸ νὰ συμπληρώσῃ ἐκεῖνα ποὺ ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ δοῦμε; Π. Φ.

"Ο ΠΥΡΣΟΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ"

Μηνιαῖον 'Εκκλησιαστικὸν Περιοδικὸν τοῦ
Καθεδρικοῦ τῆς Κοινότητος «'Ο Εὐαγγελισμὸς»

ΕΤΟΣ Η΄. 'Αριθ. 98-100 SAN FRANCISCO, CALIF. — 'Απρίλιος-'Ιούνιος, 1954 VOL. VIII, No. 98-100

ΠΑΥΛΟΣ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Η ΛΑΜΨΙΣ τῆς Δαμασκοῦ, γεμάτη ἀπὸ ὑπερφυσικὴ δύναμι, στερεῖ τὴν φυσικὴ ὅρασι μὰ γεμίζει τὴν ψυχὴ τοῦ Παύλου μὲ τὸ ἔκπαγλο φῶς τῆς κατοπινῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ ὁποίου θὰ δώσῃ ὅλες τὲς μέρες καὶ τοὺς κόπους του μὲ τὴν ἐλπίδα ἔτσι πὼς θὰ κερδίσῃ τὴν ἐπιδοκιμασία τοῦ Κυρίου του, ποὺ καὶ στὸν Σταυρὸ ἐπάνω ἀνέβηκε γιὰ τὴν λύτρωσι τῆς ἀνθρωπότητος. 'Η σκέψι καὶ ἡ πίστις του διαρκῶς βυθίζονται στοὺς οὐρανούς, κι' ἀκοῦν τοὺς παλμοὺς τοῦ αἰωνίου Διδασκάλου καὶ τοὺς παλμοὺς αὐτοὺς τοὺς φέρνουν κοντὰ στὲς ἀδύνατες καρδιὲς καὶ τοὺς κλονισμοὺς γιὰ νὰ δημιουργήσουν σωτηριώδη ζωὴ καὶ νὰ συνδέσουν τὲς καρδιὲς στὴν πειὸ ἀναστάσιμη καὶ ἀναγεννητικὴ ἀγάπη. 'Ο Παῦλος δὲν νοιώθει τοὺς δισταγμοὺς στὸ ἔργο του. Δὲν ἦταν ὁ 'Απόστολος ποὺ πίστευε στὲς ἡμίμετρες πρωτοβουλίες. Μὲ καταπληκτικὴ ρωμαλαιότητα καὶ ἀποφασιστικότητα, σὰν δίκοπος μάχαιρα, εἰσβάλλει παντοῦ ὅπου ἐπιδημία ἠθικῆς ἀρρώστιας πέφτει, παντοῦ ὅπου τὸ κήρυγμα τοῦ 'Εσταυρωμένου ἐμπνευστοῦ του δὲν ἀντιπροσωπεύεται καθαρά, καὶ καθαρίζει τὲς σάπιες σάρκες τῶν πληγῶν καὶ ἀνοίγει τὲς καθαρὲς πηγὲς τοῦ Χριστολογικοῦ λογισμοῦ του νὰ ἀρδεύσουν τὲς καταστάσεις. Μάχεται τὲς τυπολατρεῖες καὶ τὲς διανοητικὲς θέσεις ποὺ κατατείνουν στοὺς φορμαλισμοὺς ποὺ ὡς ἐπακόλουθο ἔχουν τὸν θάνατο τοῦ εὐγενικοῦ καὶ ἀνώτερου θρησκευτικοῦ συναισθήματος. Τὸ ἀπόγειο τοῦ μεγαλείου του τὸ συνθέτει μὲ τοὺς μουσικοὺς τόνους τῆς πειὸ ἀγνῆς ταπεινοφροσύνης ποὺ ὡστόσο δὲν ἔχει κανένα ἀπ' τὰ χαρακτηριστικὰ συναισθηματικῆς καὶ προσωπικῆς ἀδυναμίας μὰ εἶναι ἡ προέκτασις μιᾶς ψυχῆς ποτισμένης βαθειὰ κι' ἀπ' τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Χριστιανικῆς ἰδεοκρατίας. 'Η ἐσωτερική του εἰρηνικότης ὡρίμασε μέσα στὴν δικαίωσι ποὺ ἀναζητοῦσε ἀπὸ τὴν πίστιν καὶ τὴν καύχησί του τὴν δούλευε μὲ τὰ ἅγια καὶ Χριστιανικὰ πορίσματα ποὺ ἔβγαζε μέσα στὲς θλίψεις του, ποὺ ἦσαν τὸ ἐργαστήριο τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης. Σπάνια ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου μπόρεσε μὲ τόση ἀγνὴ διάθεσι καὶ ψυχολογικὸ βάθος νὰ συλλάβῃ τὰ κέντρα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ καλοῦ καὶ τῆς εὐαισθησίας μέσα σ' αὐτὸ ποὺ λέγεται «μυστηριώδης ἀνθρώπινη ἐσωτερικὴ λειτουργία». Καὶ ἡ συνέπεια, ὁ ἀλτρουϊσμός, ἡ ὑπόδειξις τῆς θεραπείας, ἐπάνω στὰ διανοητικὰ ἐπίπεδα καὶ τὲς ψυχικὲς καὶ κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις ποὺ διατυπώνει ὁ Παῦλος, τὸν δείχνουν ἀφάνταστα κοντὰ στὴν θεία χάρι καὶ τὴν θεϊκὴ καθοδήγησι. Τὸ φῶς τῆς Δαμασκοῦ ἔφερε τὴν μεταμόρφωσι στὴν πρὶν γεμάτη ἀπὸ ραββινικὲς ἐπιδράσεις καὶ φαρισαϊκοὺς φανατισμοὺς καρδιά του. Καὶ τὸ φῶς αὐτὸ θαρρεῖς πὼς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἀφήσῃ τὸ σφίξιμο μὲ τὲς φωτεινὲς καὶ ἄϋλες χρυσαλυσίδες του ποὺ κάποτε-κάποτε συμπλέκονται πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό του σὰν φωτοστέφανα. Οἱ αἰῶνες πέρασαν γεμᾶτοι ἀπὸ τόση φθορὰ καὶ διαψεύσεις γιὰ πολλὰ ποὺ τονίστηκαν γιὰ σοφὰ καὶ ἅγια, μὰ οἱ αἰῶνες δυναμώνουν τὴν δυναμικὴ καὶ ὡραία φυσιογνωμία τοῦ 'Αποστόλου τῶν δεσμῶν καὶ τῆς ὑπέροχης διδασκαλίας. Καὶ ὁ δυνατὸς αὐτὸς δὲν ἔπαυσε «τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν».

Π. Φ.

Η ΑΓΑΠΗ

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΤΟΥ ΛΓ΄ ΚΑΙ ΛΔ΄

Ο ΧΡΥΣΟΡΡΗΜΩΝ καὶ μέγας πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ λγ΄ καὶ λδ΄ ἑρμηνεύων ὅσα ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος ἔγραφεν εἰς τὴν Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν περὶ τῆς ἀγάπης καὶ δὴ εἰς τὰ ἐδάφια ΙΓ΄ 4-9 πολλὴν ὑπηρεσίαν παρέχει ἡμῖν.

Ἀντλῶν ὁ ἅγιος οὗτος ἀνὴρ πορίσματα ἐκ τῆς μακροθυμίας ποὺ ἐπιδεικνύει ἡ ἀληθὴς χριστιανικὴ ἀγάπη, εὑρίσκει ἐντὸς τοῦ πλούτου τῆς πείρας καὶ τῆς παρατηρητικότητος αὐτοῦ πολλὰς εἰκόνας διὰ νὰ ἐξάρῃ τὴν ἰδιότητα ταύτην τῆς ἀγάπης. Καὶ ἀποκαλεῖ ταύτην ρίζαν πάσης σοφίας, ὅπλον ἄμαχον καὶ πύργον ἀρραγῆ. Καθὼς δὲ σπινθὴρ πεσὼν εἰς τὴν ἄβυσσον σβένυται, οὕτως πᾶν ἀδόκητον κακὸν ἐρχόμενον εἰς μακρόθυμον ψυχὴν ἀφανίζεται μηδόλως ταράττον αὐτήν. Βάσις τῆς τοιαύτης καὶ τοσαύτης ἀρετῆς, τὴν ὁποίαν ὁ ἅγιος πατὴρ θεωρεῖ ἰσχυροτέραν καὶ χρημάτων καὶ στρατοπέδων καὶ ὅπλων καὶ παντὸς ἄλλου, εἶναι ἡ ἀγάπη, ἥτις πολλὴν παρέχει τὴν ὠφέλειαν καὶ τοῖς ἔχουσι ταύτην καὶ τοῖς ἀπολαύουσι. Ἡ τοιαύτη ἀγάπη δὲν ἔχει μόνον ἀμυντικὸν κατὰ τῶν ὀργιζομένων καὶ ἄλλων χαρακτῆρα, ἀλλὰ καὶ ἀντικειμενικὰς καταπραϋντικὰς καὶ θεραπευτικὰς ριζικὰς ἰδιότητας. Ὁ μακρόθυμος ὅμως δὲν ὑποτίθεται ὅτι πάντοτε εἶναι καὶ χρηστός. Ἐκεῖ δὲ ἔνθα λείπει ἡ χρηστότης εἶναι εὔκολος ἡ διείσδυσις τῆς πονηρίας καὶ μνησικακίας. Διαβλέπει ἑπομένως εἰς τὴν ἀγάπην, τὴν ἄνευ προπετείας καὶ φθόνου καὶ ἐγωϊσμοῦ, τοῦ Παύλου, ἄκραν καὶ ἀκριβῆ κάθαρσιν. Τοιαύτη δέ τις ἀγάπη οὐδεμίαν αἴσθησιν λαμβάνει τῆς ἀσχημοσύνης, ἥτις εἶναι δυνατὸν νὰ προκληθῇ ἐκ τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς θυσίας τῆς ἀγάπης. Ἐπεξηγηματικὸν παράδειγμα τούτου εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις «καὶ ἐνεπτύετο καὶ ἐρραπίζετο παρὰ ἀνδραπόδων οἰκτρῶν· καὶ οὐ μόνον οὐκ ἐνόμιζεν ἀσχημονεῖν, ἀλλὰ καὶ ἠγάλλετο, καὶ δόξαν τὸ πρᾶγμα ἐκάλει· καὶ λῃστὴν καὶ ἀνδροφόνον μεθ' ἑαυτοῦ πρὸ τῶν ἄλλων εἰς τὸν παράδεισον εἰσάγων, καὶ πόρνῃ διαλεγόμενος, καὶ ταῦτα τῶν περιεστώτων ἁπάντων ἐγκαλούντων, οὐκ ἐνόμιζε τὸ πρᾶγμα εἶναι αἰσχρόν . . .» Αἰσχύνη εἶναι τὸ «μὴ εἰδέναι φιλεῖν», καὶ οὐχὶ οἱ κίνδυνοι καὶ ἡ ὑπομονὴ ὑπὲρ ἐκείνων τοὺς ὁποίους τις ἀγαπᾷ.

Μεταξὺ τῶν γνωρισμάτων τῆς ἀγάπης εἶναι καὶ ἡ ἐπιζήτησις τῶν συμφερόντων ἐκείνου ὅστις εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης. Οὕτω δημιουργεῖται ἡ φιλία καὶ ἡ ἕνωσις τῶν ψυχῶν. «Τοῦτο γάρ ἐστι φιλία, μηκέτι εἶναι τὸν φιλοῦντα καὶ τὸν φιλούμενον δύο διῃρημένους, ἀλλὰ ἕνα τινὰ ἄνθρωπον· ὅπερ οὐδαμόθεν, ἀλλ' ἢ ἀπὸ τῆς ἀγάπης γίνεται». Ὁ ἀλτρουϊσμὸς οὗτος τοποθετεῖ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον εἰς τὸ συμφέρον τοῦ πλησίον καὶ δημιουργεῖ κοινωνικὴν καὶ ψυχικὴν ὁμαλότητα, σύνδεσμον καὶ ἑνότητα. Ἐνταῦθα βεβαίως ὁ λόγος περὶ τῶν πνευματικῶν συμφερόντων ὧν ἡ προσφορὰ τοῖς ἄλλοις καθιστᾷ κοινωνοὺς καὶ μετόχους τοὺς ἀπεργαζομένους ταῦτα καθ' ὃν τρόπον ἡ ἐλπίς, ἡ χαρὰ καὶ ὁ στέφανος τῆς ἐγκαυχήσεως τῷ Παύλῳ ἦσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ τἀνάπαλιν τὴν ἐκείνου χαρὰν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἶχον. Ἡ ἀγάπη ἐν τῇ καθαρότητί της οὐ μόνον μνησίκακος δὲν εἶναι, ἀλλὰ μηδὲ νὰ λογισθῇ τοῦ κακοῦ δύναται καὶ οὔτε ἡ ὑποψία τοῦ κακοῦ εὑρίσκεται εἰς τὴν φύσιν της. Αἰσθάνεται ὅλην τὴν γλυκύτητα τῶν εὐδοκιμούντων καὶ δὲν χαιρεκακεῖ ἐπὶ τοῖς δεινοπαθήμασι τῶν πασχόντων. Οὕτω ἀπηλλαγμένος ὁ ἄνθρωπος πάσης χθαμαλῆς ἀδυναμίας ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέρχεται διὰ τῆς ἀγάπης εἰς τὴν «ἀπάθειαν» τῶν ἀγγέλων. Ὑπὸ τὴν «ἀπάθειαν» ταύτην δέον νὰ νοηθῇ ἡ γαλήνη, ἡ ἐσωτερικὴ τελειότης, ἡ πνευματικὴ ἀνύψωσις καὶ ἡ ἀκεραιότης. Ἐκ μιᾶς βεβαίως τοιαύτης χριστιανικῆς καὶ εὐγενοῦς ψυχῆς ἐπακόλουθος εἶναι ἡ ἐκπήγασις μιᾶς εὐρυτέρας ἀνοχῆς, ἥτις δὲν ἐνδίδει εἰς τὰς πικρίας τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς καὶ ἔχει ὡς διαρκῆ χαρακτηριστικὰ τὴν ἐλπίδα, τὴν πίστιν, τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἀδιάπτωτον ἀγάπην. Δέον ὅμως νὰ γίνεται διαστολὴ μεταξὺ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος, καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὰς δογματικὰς καὶ θρησκευτικὰς αὐτοῦ πεποιθήσεις, αἵτινες δυνατὸν νὰ ὦσιν «πονηρὰ πρᾶξις» καὶ διεφθαρμένη γνώμη, ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ τῶν ἰδεολογικῶς ἐν ἀντιθέτῳ παρατάξει εὑρισκομέ-

νων πρὸς ἃ ὁ Κύριος ἐδίδαξε, καθότι ὁ μὲν ἄνθρωπος εἶναι ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ πλάνη ἔργον τοῦ διαβόλου. Τὴν ἀπόχρωσιν ταύτην προσφυῶς δίδει ὁ Δαυῒδ εἰς τὸ ψαλμικὸν αὐτοῦ: «Τοὺς μισοῦντάς σε, Κύριε, ἐμίσησα, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς σου ἐξετηκόμην· τέλειον μῖσος ἐμίσουν αὐτούς;» Καὶ ἡ διάκρισις αὔτη γίνεται διότι «πλείονα νῦν ἀπαιτούμεθα φιλοσοφίαν». Εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην οὐχὶ μόνον ἡ ἀσέβεια, ἀλλὰ καὶ οἱ διαπράττοντες ταύτην ἐμισοῦντο, διὰ τὸν κίνδυνον ἵνα μὴ ἡ ἀγάπη γίνεται ἀφορμὴ παρανομίας. Ἡ Νέα ὅμως Διαθήκη εἰς ὑψηλοτέρας σφαῖρας ἤγαγεν ἡμᾶς καὶ ἐξήλειψε τοὺς κινδύνους τῆς τότε βλάβης διὸ καὶ ἀπαραίτητον εἶναι ὅπως ἐλεῶμεν, παρακαλῶμεν καὶ δεώμεθα καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἔτι τῶν ἀπίστων καὶ ἁμαρτωλῶν, διότι οὕτω δυνάμεθα νὰ προετοιμάσωμεν τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν. Τοιαύτη χριστιανικὴ πολιτεία καὶ ἡμερότης τῆς ἀγάπης θέλει ἀποσπάσῃ καὶ αὐτὸν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν φιλίαν τῶν εἰδωλολατρῶν, οἵτινες βαθμηδὸν οὕτω εἰσέρχονται εἰς τὴν προπαρασκευαστικὴν σφαῖραν τὴν ὁδηγοῦσαν εἰς τὴν πίστιν. Ἔξοχον παράδειγμα συγκαταβάσεως τοιαύτης δι᾽ ἧς ὁ Παῦλος ἐπέτυχε τὴν ἐπιστροφὴν εἰς Χριστὸν ἀπίστου εἶναι τὸ τοῦ ἀπίστου δικαστοῦ αὐτοῦ εἰς ὃν εἶπε τὰ μεστὰ ταπεινοφροσύνης λόγια ἐκεῖνα: «Μακάριον γὰρ ἥγημαι ἐμαυτόν, μέλλων ὑπὸ σοῦ κρίνεσθαι». Ἡ δύναμις τῆς συγκαταβάσεως τῆς ἀγάπης εἶναι τεραστία καὶ ἀπεργάζεται ἀνθρώπους καὶ ἐξ αὐτῶν ἔτι τῶν λίθων. Δειλὸν καὶ ψοφοδεῆ καὶ ὀργίλον καὶ τραχὺν ἄνθρωπον καὶ λάγνον καὶ ἀσελγῆ ἄνδρα ἡ ἀγάπη τὸν μεταβάλλει εἰς ἀνδρεῖον καὶ μεγαλόψυχον καὶ καρτερικὸν καὶ φιλόπονον, ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Ἰακώβ, τοῦ Σαούλ, τοῦ Μωϋσέως κ.τ.λ. Εἶναι κραταιὰ λοιπὸν ὡς ὁ θάνατος ἡ ἀγάπη. Εἶναι τὸ μέγιστον χάρισμα. Ὁδηγεῖ εἰς ἐπιείκειαν, σωφροσύνην, ἀρετὴν καὶ ὁμόνοιαν. Ἵσταται ὑπεράνω τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος ἡ ἀγάπη. Ἐξ ἀγάπης ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνδρα γυναῖκα. Τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἀδὰμ ἔπλασε τὴν γυναῖκα καὶ οὐχὶ ἀνεξαρτήτως ἐκ τοῦ χοὸς δηλοῖ τὴν ἐξ ἀγάπης πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως μὴ δώσῃ εὐκαιρίας εἰς συγκρούσεις μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Διότι ἂν ὁ Διάβολος καίτοι ἡ Εὕα ἐκ τοῦ Ἀδὰμ ἐλήφθη εὗρε τὸ μέσον καὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐνσπείρῃ τοσαύτην βασκανίαν καὶ μάχην, τί θὰ συνέβαινεν ἂν ἄλλως ἐδημιουργεῖτο ἡ γυνή; Δὲν θὰ ἦτο ἀνεξάρτητος καὶ ἐπιρρεπὴς εἰς συγκρούσεις ἐφ᾽ ὅσον τὰ αὐτὰ προνόμια θὰ εἶχεν ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ δημιουργία αὐτῆς; Καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγάπης ὁρμώμενος ὁ Θεὸς ἔδωκε τὸν γάμον καὶ ὑπέταξε τὴν γυναῖκα εἰς τὸν ἄνδρα, διότι ἂν ἐποίει ἀμφοτέρους ὁμοτίμους τοῦτο θὰ ἦτο ἀφορμὴ διαμαχῶν. Καὶ ἔθεσε νόμους πειθαρχίας καὶ τάξεως εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ ἔταξεν ἀπαγορευτικὰς διατάξεις εἰς τὸν γάμον τῶν στενῶν συγγενῶν καὶ ἔθεσε πάντας ἐπὶ τῷ αὐτῷ, διότι ἕκαστος τοῦ ἑτέρου ἔχει χρείαν καὶ πολλὰ τὰ κοινὰ ἔδωκεν ἡμῖν καὶ τὴν τεκνογονίαν παρέσχε καὶ ἰδιαζούσας δυνάμεις καὶ ἱκανότητας ἔδωκεν ἑκάστῳ καὶ διὰ παντοειδῶν ἄλλων εὐεργετημάτων μᾶς περιέβαλε χάριν καὶ μόνον τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Οἱ ἔχοντες τὴν ἀγάπην δὲν ὑστεροῦν τῶν ἐχόντων χαρίσματα, ἀλλ᾽ ἔχουν ἔτι περισσότερα. Οἱ δὲ χαρίσματα ἔχοντες μηδὲν ἔχουν ἄνευ αὐτῆς, ἥτις ἀναιρεῖ τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὰ πάθη. Ἀλλὰ προϊὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ δυνατὸν νὰ ὦσιν καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πενία. Παραδείγματα ἔστωσαν τὸ τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Ἰώβ. Ὅταν ὁ πλοῦτος ἔχῃ ἀγάπην πολλῆς χαρᾶς καὶ ἀνακουφίσεως γίνεται πρόξενος καὶ ἐν τῇ πενίᾳ πολλαχῶς ἡ πίστις δύναται νὰ διαλάμψῃ. Τοῦτο ἐπιμαρτυρεῖται διὰ πολλῶν γεγονότων. Αὕτη δὲ «ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει» κατὰ τὸν Παῦλον. Τὰ πάντα ὑπομένει χάριν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Π. Φ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

—Ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων, Μωάμεθ ὁ Πορθητὴς διέταξεν ὅπως κατὰ τὴν μέχρι τότε ἐπικρατοῦσαν παράδοσιν εἰς τοὺς Ρωμηοὺς ἐκλεγῇ Πατριάρχης. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολὴν ὁ Ἡρακλείας ὁμοῦ μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀρχιερέων ἐχειροτόνησαν Γεννάδιον τὸν Σχολάριον Πατριάρχην εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Μετὰ ταῦτα ἀρχιερεῖς, λοιποὶ κληρικοὶ καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ λαοῦ τὸν ἐπῆραν καὶ μετέβησαν εἰς τὸν Σουλτάνον. Ὁ Σουλτάνος ἐδέχθη τὸν Πατριάρχην μετὰ πολλῶν τιμῶν. Μάλιστα λέγεται ὅτι ἐδώρησεν εἰς αὐτὸν πολύτιμον δεκανίκιον καὶ ὅτι τὸν ἐξέβγαλε μέχρι τῆς αὐλῆς, βοηθήσας αὐτὸν νὰ ἀναβῇ ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον του ἀφοῦ προηγουμένως ἐντὸς τοῦ Παλατίου συνωμίλησε μετ᾽ αὐτοῦ ἐγκαρδίως καὶ ἔκαμε εἰς αὐτὸν πολλὰς ὑποσχέσεις. Τὰς πληροφορίας ταύτας ὅμως πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν δὲν παραδέχονται καὶ αὐτὴν δὲ τὴν ἐκλογὴν Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου ἀρνοῦνται.

Π.

ΟΤΑΝ ΠΑΡΑΤΗΡΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ

ΜΕΓΑΛΟ πρᾶγμα εἶναι νὰ εἴμεθα αἰσιόδοξοι εἰς τὴν ζωήν. Κι' ἀκόμα πειὸ χριστιανικὸ εἶναι νὰ βλέπουμε τὴν καλὴ ὄψι τῶν πραγμάτων, γιατὶ αὐτὸ ὄχι μόνον δείχνει ἐλπίδα καὶ πίστι μέσα στὴν ψυχή, ἀλλὰ καὶ μιὰ βαθύτερη φιλοσοφία στὴν ἔρευνά μας. Ξεύρω ἀνθρώπους ποὺ εἶδαν μπροστά τους νὰ ἔρχεται ἡ πειὸ μεγάλη καταστροφὴ καὶ νὰ συσσωρεύωνται ὅλα τὰ ἐρείπια. Καὶ ὅμως τὸ χαμόγελο ποτὲ δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὰ χείλη τους καὶ μὲ μιὰ φράσι ἄφηναν νὰ φανῇ πόση ἠρεμία ψυχικὴ εἶχαν. «Μικρὰ ἡ ζημία. Αὔριο θάλθουν καλλίτερα τὰ πράγματα», ἔλεγαν καὶ συνέχιζαν τὲς προσπάθειές τους γιὰ τὴν εὐτυχία τους σὰν νὰ μὴ ἔγινε τίποτε. Θαρρεῖς ὅτι εἶχαν μέσα τους βουνὰ ἀπὸ δύναμι καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό. Ἔτσι δὲν ἄφηναν τὲς πικρίες νὰ τοὺς νικήσουν. Μεγάλη φιλοσοφία αὐτὴ καὶ ἀκόμη πειὸ μεγάλη ἡ ἀντίληψις τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Νὰ βλέπῃς τὴν καλὴ ὄψι τῶν πραγμάτων εἶναι νὰ θέλῃς νὰ ζῇς διαρκῶς μὲ τὴν ἡμέρα καὶ τὸν ἥλιο. Κι' ἂν ἀκόμη αἱ δυσκολίες καὶ αἱ ἀποτυχίες στὸν βίο σου μοιάσουν μὲ ἕνα σκοτεινὸ σπήλαιο ποὺ σὲ περιτριγυρίζει μὲ τὸ σκοτάδι του, ἐσὺ τὸ σκοτάδι αὐτὸ νὰ μὴ τὸ προσέχῃς, ἀλλὰ κυρίως νὰ δίδῃς σημασία στὲς λίγες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ποὺ ἔρχονται ἀπὸ κάποιο στενὸ ἄνοιγμα καὶ νὰ λὲς δὲν εἶναι σκοτάδι, εἶναι φῶς καὶ ἡμέρα: Νὰ αἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.

Τὸ κήρυγμα αὐτὸ τῆς αἰσιοδοξίας τὸ κάνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μὲ μιὰ μικρὴ φράσι. Λέγει «ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε». Σᾶς αναφέρω μιὰ γερμανικὴ ἀλληγορία ποὺ ἴσως θὰ σᾶς κάμῃ νὰ καταλάβετε καλλίτερα ὄχι μόνον τὴν σημασία, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον μπορεῖ κανεὶς νὰ βλέπῃ τὴν καλὴ πλευρὰ τῶν πραγμάτων. Δυὸ μικρὰ κοριτσάκια ἔπαιζαν μέσα σ' ἕνα περίεργο κῆπο. Τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ξαφνικὰ ἔτρεξε μὲ ὁρμὴ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του καὶ τῆς λέγει μὲ δάκρυα στὰ μάτια: «Ὢ μητέρα, ὁ κῆπος εἶναι ἕνα πένθιμο μέρος». «Γιατί, παιδί μου, τὸ λὲς αὐτό;» ρώτησε ξαφνιασμένη ἡ μητέρα. Καὶ τὸ κοριτσάκι ἀπήντησε: «Γιατί, μητέρα, γύρισα παντοῦ μέσα στὸν κῆπο καὶ παντοῦ ὅπου ἔβλεπα τριανταφυλλιὲς εἶχαν σκληρὰ καὶ μακρυὰ ἀγκάθια». Σὲ λίγο ἔτρεξε γελαστὸ καὶ χαρούμενο τὸ δεύτερο κοριτσάκι καὶ λέγει στὴν μητέρα του: «Ὢ μητέρα, πόσο ὡραῖος καὶ τέλειος εἶναι ὁ κῆπός μας. Παντοῦ ὅπου καὶ ἂν ἐγύρισα εἶδα ἀγκαθωτὰ κλαδιὰ τριανταφυλλιᾶς ποὺ ὅμως εἶχαν ἐπάνω κάτι ὑπέροχα καὶ γλυκόχρωμα τριαντάφυλλα ποὺ μοσχοβολοῦσαν». Ὅσο ἁπλῆ καὶ ἂν εἶναι αὐτὴ ἡ ἀλληγορία, τόσο μεγάλο εἶναι τὸ νόημά της. Ἡ μιὰ μικρὴ κόρη εἶδε τὰ ἀγκάθια. Σ' αὐτὰ ἐστήριξε τὴν σκέψι της. Ἡ ἄλλη εἶδε τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὴν ὀμορφιὰ ποὺ εἶχαν. Ἐλᾶτε τώρα εἰς τὴν ζωήν. Ποιὸ εἶναι καλλίτερον; Νὰ βλέπουμε τὲς ἀτέλειες καὶ τὲς ἀσχημίες ἢ τὴν τελειότητα καὶ τὴν ἁρμονία καὶ τὴν ὡραιότητα ποὺ τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι σκόρπισε παντοῦ; Ἐδῶ πρέπει ὁ συλλογισμός μας νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί του. Ἂν κάθε μέρα ἀφήνουμε τὴν ψυχή μας νὰ τυφλώνεται ἀπὸ μερικὲς δυσκολίες καὶ ἀσχημίες ποὺ ἔρχονται μπροστά μας, τότε θὰ χάσουμε ὅλο τὸ ὑπέροχο πανόραμα ποὺ ὁ Θεὸς ἐσκόρπισε στὴν φύσι καὶ τὴν ζωή. Σιγὰ-σιγὰ ὁ νοῦς μας θὰ σκοτισθῇ. Ἡ ψυχή μας θὰ δηλητηριασθῇ καὶ στὸ τέλος οὔτε αὐτὸν τὸν Θεὸν θὰ μποροῦμε νὰ διακρίνουμε ὡς προστάτη καὶ προνοητή. Καὶ τότε ἡ καταστροφὴ εἶναι μεγάλη. Ὁ ἄνθρωπος ἐπροικίσθη μὲ λογικὸ ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἔχει ὅ,τι ἀκριβῶς χρειάζεται γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ νικήσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἡ ἀπαισιοδοξία του ἑπομένως δὲν δικαιολογεῖται. Ὅταν βλέπῃ ἀπὸ τὴν φωτεινή τους πλευρὰ τὰ γεγονότα καὶ τὰς καταστάσεις, ὄχι μόνον εὐχάριστος γίνεται εἰς τὸν κύκλον του, ἀλλὰ καὶ αἱ ἡμέραι του γίνονται πειὸ εὐτυχισμένες, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ τὴν λογικότητα καὶ τὴν εὐφυΐαν ποὺ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε τὴν ἀποκαλύπτει. Τὲς πειὸ πολλὲς φορὲς μᾶς φαίνεται ἡ ζωὴ σκληρὴ καὶ ἐχθρικὴ γιατὶ λίγη εἶναι ἡ πίστις μας καὶ ἡ πεποίθησίς μας ἀδύνατη. Κάποτε εἶχαν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν πυρὰν γιὰ νὰ θυσιασθῇ ἕνα εὐσεβῆ ἄνθρωπο. Καὶ ἐκεῖνος ἔπαιρνε τὰ ἄχυρα ἀπὸ τὴν φωτιὰ ποὺ θὰ τὸν ἔκαιε καὶ τὰ ἔβαζε ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι του λέγοντας: Αὐτὴ εἶναι ἡ σκέπη τοῦ Θεοῦ. Εὑρίσκομαι τὴν ὥραν αὐτὴν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ. Χαρούμενος παρέδωσε τὴν ψυχήν του εἰς τὸν Θεόν του. Νὰ παραδείγματα ποὺ δείχνουν πόσο δυνατὸς γίνεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν μὲ τὴν πίστιν ἀπομακρύνῃ ὅλους τοὺς

(Συνέχεια εἰς τὴν 10ην σελίδα)

ΗΜΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΥΛΟΣ

ΚΑΠΟΤΕ ταξειδεύοντας μὲ τὸ τραῖνο γιὰ νὰ πάγω σὲ ἄλλην πόλιν, εἶχα στὰ χέρια μου τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἐδιάβαζα τὴν πρὸς Κορινθίους Β΄ ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου. Πόσα πλούσια διδάγματα γιὰ τὴν καθ' ἡμέραν ζωὴν δὲν βρίσκει κανεὶς ἐκεῖ μέσα ποὺ θὰ τὸν βοηθήσουν νὰ κάνῃ καλλίτερο τὸν ἑαυτό του ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τὸ μάτι μου εἶχε πέσῃ σὲ μιὰ ἐξομολόγησι ὅταν ἐξακολούθησα τὴν ἀνάγνωσι ποὺ θέλω νὰ σᾶς τὴν μεταφέρω, γιατὶ μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Βοηθᾷ κάθε ἄνθρωπο νὰ δῆ πόσο ἀλήθεια λίγο συνεισφέρει εἰς τὴν χριστιανικὴν καλλιέργειαν καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν ἄλλων γενικῶς. Ἂς ἀκούσουμε ὅμως τὸν Παῦλον ὅπως τὸν μεταφράζει ὁ Π. Τρεμπέλας εἰς τὸ περίφημο ἔργο του «Ἡ Καινὴ Διαθήκη». Ὑπηρέτησα, λέγει, τὸν Κύριο μὲ ὁδοιπορίας πολλὰς φοράς, μὲ κινδύνους μέσα εἰς πλημμυρισμένα κατὰ τὸν χειμῶνα ποτάμια, μὲ κινδύνους ἀπὸ ληστάς, ποὺ παρεμόνευσαν εἰς τὰ μέρη τῶν περιοδειῶν μου· μὲ κινδύνους ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου ἰουδαϊκὸν γένος, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινα μισητὸς λόγῳ τοῦ ὅτι ἐκήρυττα τὴν διὰ μόνου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτηρίαν πάντων τῶν ἀνθρώπων, μὲ κινδύνους ἀπὸ ἐθνικοὺς καὶ εἰδωλολάτρας· μὲ κινδύνους μέσα εἰς πόλεις, μὲ κινδύνους μέσα εἰς ἐρήμους τόπους· μὲ κινδύνους μέσα εἰς θαλάσσας, ποὺ διέσχιζα ταξιδεύων διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου· μὲ κινδύνους μέσα ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἦσαν ψευδάδελφοι καὶ ἔφεραν ὑποκριτικῶς τὸ ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ. Ὑπηρέτησα τὸν Κύριον μὲ κόπον καὶ μόχθον, μὲ ἀγρυπνίας πολλὰς φοράς, μὲ πεῖναν καὶ δίψαν ... μὲ νηστείας πολλὰς φοράς, μὲ ψύχος καὶ γυμνότητα...

Πόσες σκέψεις δὲν περνοῦν μέσα ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου ὅταν διαβάσῃ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Παύλου. Αἰσθάνεται βαθειὰ ὅλο τὸ δρᾶμά του, ὅλην τὴν ταλαιπωρίαν του, ὅλα τὰ δεινά του, ὅλην τὴν ἀγωνίαν ποὺ πέρασε γιὰ νὰ κηρύξῃ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν Δεσπότην του τὸν Χριστόν. Καὶ ξαφνικὰ μέσα στοὺς συλλογισμοὺς ποὺ κάμεις ἔρχεται νὰ σὲ ξυπνήσῃ ἡ σημερινὴ πραγματικότης. Τόσα ἑκατομμύρια χριστιανῶν. Ἡ θρησκεία τοῦ Ναζωραίου ἔχει ἐξαπλωθῆ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Βλέπει κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους νὰ κάμουν ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς ἐργασίας. Κοπιάζουν, ἱδρώνουν, ἀποφασίζουν νὰ βαστάσουν βάρη δυσβάστακτα γιὰ λίγη ψεύτικη δόξα καὶ γιὰ λίγα ὑλικὰ κέρδη ποὺ τὰ κλείνουν τὲς πειὸ πολλὲς φορὲς μέσα στὰ χρηματοκιβώτια. Πόσο λίγο ὅμως ἐνδιαφέρον δείχνουν γιὰ τοὺς πραγματικοὺς θησαυρούς. Πόσο λίγο δέχονται νὰ ταλαιπωρηθοῦν γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστι τὴν ἁγία. Δέχονται ὅλα τὰ Ἰμαλάγια νὰ τὰ σηκώσουν στοὺς ὤμους των, ἀλλὰ ὅταν τὸ ζήτημα εἰς τὴν πίστιν ἔλθῃ, ἀποφεύγουν κάθε θυσία, κάθε ὑποχώρησιν, κάθε αὐταπάρνησι. Μὰ σταυρώθηκε ὁ Χριστὸς γι' αὐτούς, ἐκεῖνοι οὔτε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ Του δὲν θέλουν νὰ σηκώσουν. Τί θὰ πῇ νηστεία, τί θὰ πῇ φιλανθρωπία, τί θὰ πῇ ἀνοχή, τί θὰ πῇ κακουχία γιὰ μιὰ ἀνώτερη πνευματική, ψυχικὴ κατάκτησι; Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ λεξικὸ τῆς ζωῆς τους. Ὅλα πρέπει νἆναι γι' αὐτοὺς εὔκολα, ἕτοιμα. Πῶς αὐτὸ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ κανείς; Νὰ τὸ πῇ ἀδιαφορία; Νὰ τὸ πῇ ὑλισμό; Νὰ τὸ πῇ φόβο γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς; Νὰ τὸ πῇ πώρωσι; Ἐγὼ θὰ τὸ πῶ ἄγνοια. Καὶ νὰ γιὰ ποιὸ λόγο. Ὁ Παῦλος ἦτο πολὺ μορφωμένος. Μᾶς τὸ λέγουν τὰ ἱστορικὰ βιβλία, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐπιστολές του καὶ ὅλο ἐν γένει τὸ ἔργο του. Καὶ ὅμως οὔτε θάλασσες φοβήθηκε, οὔτε φυλακές, οὔτε ἐξορίες, οὔτε πεῖνες, οὔτε ἄγρια θηρία προκειμένου νὰ κηρύξῃ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν διδασκαλίαν Του. Πόσας θλίψεις δὲν ἐδοκίμασε. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατὶ ἤξερε πὼς τίποτε ἄλλο δὲν μποροῦσε νὰ δώσῃ τόση εὐτυχία καὶ χαρὰ στὸν ἄνθρωπο καὶ λύτρωσι καὶ πνευματικὴ ἀνύψωσι ὅσο τὸ ὡραῖο καὶ γλυκὸ κήρυγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μπροστὰ σ' αὐτὸ καμμιὰ θυσία δὲν ἦταν μεγάλη. Ὅταν λοιπὸν ἡμεῖς τόσο εὔκολα θυσιάζουμε τὸν Χριστιανισμὸ γιὰ ὕποπτες καὶ σάπιες ἀπολαύσεις καὶ ἱκανοποιήσεις, σημαίνει πὼς ἔχουμε ἄγνοια τῆς ἀξίας ποὺ ἔχει ὁ Χριστιανισμός. Εἶμαι βέβαιος πὼς ἂν κανεὶς μιὰ Κυριακὴ σταθῇ στὸν δρόμο καὶ πῇ στοὺς διαβάτας πὼς μπορεῖ νὰ τοὺς προμηθεύσῃ δωρεὰν εἰσιτήρια γιὰ νὰ πᾶν τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ ἱπποδρόμιο ἢ διασκέδασι τῆς ἐξοχῆς ἢ στὸ σίρκους, θὰ προτιμήσουν νὰ πᾶν σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ παρὰ στὴν ἐκκλη-

(Συνέχεια εἰς τὴν 10ην σελίδα)

ΧΑΜΕΝΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΜΙΑ πολὺ φρόνιμη καὶ ὠφέλιμη σύστασι κάμει ὁ Παῦλος στὸν Τιμόθεο. Ἂς τὴν ἀκούσωμε. Ν' ἀποφεύγης, τοῦ συνιστᾷ, τὲς ἀνόητες ἔρευνες καὶ συζητήσεις, γιατὶ δὲν χρησιμεύουν στὴν χριστιανικὴ διαπαιδαγώγησι. Ἂν ὁ Παῦλος συνέβαινε νὰ ζοῦσε στὴν ἐποχή μας κι' ἔβλεπε ὅ,τι γίνεται σήμερα, ποιὸς ξέρει μὲ πόσο πειὸ ζωηρὰ λόγια καὶ ἀπερίφραστα θὰ μιλοῦσε ἐπάνω στὸ ἴδιο θέμα σ' ὅλους μας. Πόσες πυροστιὲς καὶ πόσα θορυβημένα μυαλὰ καὶ πόσες γλῶσσες ποὺ ψαλιδίζουν. Τάχα γιὰ νὰ φθάσουμε στὸν πάτο τῆς ἀληθείας... Μά, Κύριε, ἂν λείψη τὸ ἐνδιαφέρον τί θὰ γίνη ὁ κόσμος αὐτός; Μόνο ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ πρυτανεύη. Ἐν ὀνόματι αὐτῆς ἀγωνιζόμαστε... Δαπανοῦμε πολύτιμο χρόνο... Πρέπει νἆμαστε πληροφορημένοι... Κυττᾶξτε πόσα ἑκατομμύρια ξοδεύονται σ' ὅλη τὴν γῆ γιὰ νὰ πληροφορηθῆ ὁ ἄνθρωπος; Ἀσύρματος, ραδιόφωνα, ἐφημερίδες... Καὶ τρέχει ἡ γλῶσσα καὶ φλογίζονται τὰ μέτωπα, καὶ καταπιέζεται ὁ ἐγκέφαλος καὶ ἐρεθίζεται ὁ φάρυγξ... Νέα λοιπόν. Καὶ τὰ μαζεύεις ὅλα. Προσθέτεις, πολλαπλασιάζεις, παίρνεις τοὺς λογαρίθμους... Καὶ βρίσκεις τόση ἀστοχία, τόση ἐπέμβασι σὲ ξένες ἱερὲς ὑποθέσεις καὶ μετρᾷς ὕστερα τὴν ζημία, τὴν καταστροφή, τοὺς κινδύνους. Τοὐλάχιστον τὸ ἄθροισμα νἆταν λίγο οἰκοδομή, λίγη ψυχικὴ ὠφέλεια, λίγος ψυχικὸς καταρτισμός, λίγη σωτηρία... Τοῦ κάκου προσπαθᾷς... Τὲς περισσότερες φορὲς οὔτε στὰ ἄστρα δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῆ τὸ τέρμα. Χαμένος χρόνος. Ὁ Χριστιανὸς σ' ὅλα θέλει νἆναι οἰκονόμος. Μὰ ὅταν ἔλθη τὸ ζήτημα στὸ παρλάρισμα ἐκεῖ ὅλα θυσιάζονται. Βέβαια μιλοῦμε γιὰ τὸν Χριστιανὸ ἐκεῖνον ποὺ μόνον τὸ ὄνομα φέρνει τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλοι ποὺ πέφτουν στὴν ἴδια ἀρρώστια ἀπὸ ἄγνοια — ἔτσι — ἀπὸ ἔλλειψι ἐγρήγορσης. Σ' αὐτοὺς θάλθη εὐεργετικὴ ἡ φωνὴ τοῦ Παύλου. Μὰ στοὺς ἄλλους; Πολλὲς σκέψεις γι' αὐτοὺς μποροῦν νὰ γίνουν γιατὶ κι' αὐτοὶ ἀνήκουν σὲ κατηγορίες. Κάποτε εἶναι ἡ ἀσυγκράτητη φαντασία ποὺ θέλει διέξοδο δίχως ὅμως νὰ καταφεύγη σὲ ἀκάθαρτες περιοχές. Κάποτε εἶναι τὸ χρονοσκότωμα. Κάποτε εἶναι ἀποτέλεσμα νευρασθενείας. Καὶ κάποτε εἶναι ἀποτέλεσμα κακῆς συνήθειας. Σ' ὅλους ὅμως μεγάλο καλὸ μπορεῖ νὰ φέρη ἡ κρίσι τοῦ Παύλου. Ὁ λόγος ἀπὸ ἐμπνευσμένα χείλη γίνεται ἐγερτήριο σάλπισμα. Φωνὴ ἁγιασμένη πολλὴ σωτηρία φέρνει μέσα στὴν σύγχυσι. Τὸ βεβαιώνουν κάθε μέρα ἐρείπια ποὺ σώζονται. Τὸ ἀποδεικνύουν χιλιάδες ἀναγεννήσεις. Νὰ ἀποφεύγης λοιπὸν τὲς συζητήσεις ποὺ εἶναι ἄσκοπες. Τὸ ἴδιο νὰ κάμης καὶ γιὰ τὲς ἀνόητες ἔρευνες. Ποῦ μποροῦν νὰ σὲ ὁδηγήσουν; Τὸ λέγει ὁ Παῦλος. Στὲς φιλονεικίες καὶ τὲς ἐχθρότητες. Καὶ πάλιν καλὸς καὶ μαλακὸς φαίνεται ὁ Παῦλος. Μήπως δὲν ὁδηγοῦν στὲς ἀρνήσεις; Δὲν ὁδηγοῦν στοὺς φόνους; Μήπως δὲν ὁδηγοῦν στὸ σκότωμα τῆς τιμῆς καὶ τὴν κακοπάθησι τῆς ἀρετῆς; Ἡ γλῶσσα γίνεται δηλητηριασμένο ὅπλο. Ἡ γλῶσσα καταστρέφει σπίτια καὶ φέρνει κάποτε τὸν ἠθικὸ θάνατο. Λίγοι εἶναι οἱ στεναγμοὶ καὶ λίγοι οἱ θρῆνοι; Κι' ἔπειτα ὁ χρόνος; Τόσος χρόνος ποὺ ἔφυγε δίχως νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῆς, δίχως νὰ τὸν ἀξιοποιήσης. Καὶ πόσα δὲν μποροῦσες νὰ κάμης. Νὰ μάθης τὸ ἀλφάβητο τῆς ἀρετῆς καὶ τὸ συλλαβισμὸ τῆς φιλανθρωπίας. Νὰ γράψης τὸ βιβλίο τῆς ἀγάπης καὶ νὰ χαράξης τὰ ὅρια τοῦ ποῦ πρέπει νὰ φθάσης. Τόσο μεγάλος καὶ τόσο ὑπέροχος εἶναι ὁ ὁρίζοντας τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πνευματικὰ ὡραίου. Σὰν ὅμως χάνης πολύτιμο χρόνο σὲ ἄδειες συζητήσεις καὶ ἔρευνες ὄχι μόνο τὸν ὁρίζοντα αὐτὸν δὲν θὰ μπορέσης νὰ τὸν ἀντικρύσης, ἀλλὰ δημιουργεῖς καὶ τὲς προϋποθέσεις γιὰ μεγάλους ψυχικοὺς κινδύνους καὶ τὴν καταδίκη ἀπ' τὸν Θεό. Ἂν δὲν ἔχης τὴν δύναμι νὰ ἠρεμήσης τὴν ὥρα ποὺ καταγίνεσαι μ' ἕνα τέτοιο τρόπο ζωῆς, μπορεῖς νὰ παρακολουθήσης τοὐλάχιστον τέτοιες σκηνὲς ποὺ ἄφθονες θὰ τὲς βρῆς μπροστά σου. Πρόσεξε πόσες φορὲς καταλήγουν στὲς ὕβρεις καὶ τὲς ἔχθρες, στὲς ἐξάψεις καὶ τὰ ἀγριεμένα βλέμματα. Τίποτε καλὸ ἀπ' αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ προκύψη. Θυμᾶσαι τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ; «Ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ ναὶ ἢ οὒ οὔ». Μ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ παρερμηνευθῆ. Ὁ εὐγενὴς καὶ ὡραῖος Θεός μας δὲν θέλησε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ νὰ κάμη σκαιοὺς καὶ ἄλαλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἤθελεν ἁπλῶς νὰ τοὺς διδάξη τὴν ὀρθότητα καὶ τὴν ἀλήθεια. Τὴν ἀγάπη σ' αὐτὰ τὰ δύο καὶ τὴν

(Συνέχεια εἰς τὴν 12ην σελίδα)

ΤΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΑΣ ΑΣΧΟΛΗΘΟΥΜΕ μὲ τὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο. Εἶναι ἀνάγκη νὰ διατηρηθῇ τὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο; Καὶ ἂν εἶναι ἀνάγκη, τί μέσα πρέπει νὰ χρησιμοποιήσουμε; Στὸ πρῶτο ἐρώτημα δὲν θὰ ἀπαντήσω μὲ μιὰ λέξι. Ἑλληνικὸ Σχολεῖο θὰ πῇ Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μέσα καὶ τὰ ὄργανα μὲ τὰ ὁποῖα ἐδημιουργήθη ἕνας πολιτισμὸς ποὺ κατέπληξε τὴν ἱστορία καὶ τὰ ἔθνη μὲ τὸ φῶς του. Αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς ἀκόμη καὶ σήμερα ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῇ παράγοντα εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ αἰῶνός μας. Εὑρίσκει φίλους καὶ θαυμαστὰς ἀνάμεσα στοὺς πειὸ μορφωμένους καὶ ἐξελιγμένους ἀνθρώπους καὶ τὰ πειὸ καλλιεργημένα ἔθνη. Γενικὰ ἑπομένως ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι χρήσιμη καὶ ἀπαραίτητη. Κατὰ συνέπειαν χρήσιμα καὶ κέντρα φωτὸς καὶ πολιτισμοῦ εἶναι καὶ τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα. Ἔπειτα ἡ Ἁγία Γραφή, τὸ βιβλίο τῆς θρησκείας μας, κυρίως ἐγράφη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Τελευταίως ἔγινε ἡ διόρθωσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαναν τὰς διορθώσεις κατέφυγαν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ κείμενα γιὰ νὰ κάμουν τὰς διορθώσεις αὐτάς. Εἶναι κατόπιν ἕνα ἄλλο σημεῖο. Κάποιος ἔλεγε πρὸ καιροῦ: Ἂν θέλετε νὰ μάθετε καλὰ τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, μάθετε πρῶτα τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Λατινικήν. Καὶ σήμερα δὲ τὰ παιδιά μας ποὺ πηγαίνουν εἰς τὰ Πανεπιστήμια καὶ τὰ Κολλέγια ἢ ἐκεῖνοι ποὺ κάμουν ἐπιστημονικὲς μελέτες βρίσκουν πὼς στὰς μελέτας των εἶναι ἀπαραίτητη ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Νομίζω πὼς αὐτὲς αἱ πληροφορίες ἀπαντοῦν εἰς τὸ ἐρώτημα ποὺ θέσαμε λίγο πειὸ πάνω. Εἶναι λοιπὸν χρήσιμη ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ σπουδαῖο στοιχεῖο προόδου καὶ πολιτισμοῦ. Καλλιεργεῖ τὴν ψυχὴ καὶ τὴν σκέψι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν βοηθᾷ νὰ εὕρῃ τὸν δρόμο πολλῶν πνευματικῶν ἁρμονιῶν ἢ καὶ νὰ ζήσῃ μέσα στὲς ὡραῖες συγκινήσεις ἐθίμων καὶ συνηθειῶν καὶ ἐκφράσεων ζωῆς ποὺ ἴσως ἀλλοιῶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Ἑλληνικὴ λοιπὸν Γλῶσσα καὶ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο. Δύο θεσμοὶ δυνατοί, χρήσιμοι καὶ σπουδαῖοι. Ἂς ἔλθουμε ὅμως στὸ ἄλλο ἐρώτημα. Τί πρέπει νὰ κάμουμε γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο καὶ τὴν γλῶσσα ποὺ διδάσκει; Πρὶν ὅταν εἴμεθα ἁπλοῖ μετανάσται καὶ ἐνῷ βρισκόμασταν στὴν Ἀμερική, ψυχὴ καὶ σκέψι βρισκόντανε στὴν Ἑλλάδα, τὸ πρᾶγμα δὲν ἤθελε καὶ πολλὴ προσπάθεια. Τὸ Σχολεῖο τὸ Ἑλληνικὸ ἦταν ὁ ἐθνικὸς ναὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖον κανένα παιδὶ δὲν μποροῦσε νὰ λείψῃ. Τὸ ἐθνικὸ αἰσθητήριο ἦταν πολὺ πειὸ δυνατὸ ἀφ' ὅ,τι εἶναι σήμερον. Καὶ καμάρωναν οἱ γονεῖς τὰ παιδιά τους ποὺ μάθαιναν Ἑλληνικὰ γράμματα. Ἔπειτα ἐπειδὴ τότε ἀκόμη δὲν εἴχαμε προοδεύσει καὶ εἴχαμε καὶ κάποια συστολὴ εἰς τὸ νὰ συναναστραφοῦμε μὲ Ἀμερικανοὺς ἢ καὶ ἀκόμη ἐπειδὴ ὑπῆρχε καὶ κάποιο αἴσθημα ἀντιξενικό, ἀναγκαζόμασταν νὰ ζοῦμε μέσα σ' ἕναν πολὺ συντηρητικὸ Ἑλληνικὸ ἐθνικισμό. Μὲ ἄλλους λόγους, κρατιώμασταν στενὰ μέσα στὸν κύκλο μας. Ποιὸς λοιπὸν θὰ τολμοῦσε νὰ πῇ κάτι γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο . . . Μὰ τώρα ἄλλαξαν ὅλα. Γι' αὐτὸ τὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο πρέπει ἀλλοιῶς νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ πρόβλημά του. Φαίνεται ὅμως πὼς αὐτὸ δὲν τὸ ἔχουμε καταλάβει καὶ γι' αὐτὸ φυτοζωοῦν πειὰ τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα καὶ γενικῶς εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἰδικῶς εἰς τὴν πόλιν μας. Κάπου, κάπου θὰ φανῇ κάποιο ἄρθρο ποὺ κυρίως γίνεται ἀπὸ σκοπὸ νὰ διαφημίσῃ μὲ πομπώδη λόγια αὐτὸν ποὺ τὸ ὑπογράφει κάτω ἀπὸ τὴν φωτογραφία του. Ἄλλοτε πάλιν βλέπει κανεὶς στὲς παροικίες κάποιο πρόσωπο ποὺ ἔχει ὡς σκοπὸ νὰ ἐξυπηρετήσῃ συμφέροντα ἀτόμων ἢ ἄλλα συμφέροντα προσωρινὰ κοινοτήτων, κάτι νὰ κάμῃ γιὰ τὰ σχολεῖα. Ἀλλὰ τέτοιες προσπάθειες νευροσπαστικὲς ὄχι μόνον δὲν ἐξυπηρετοῦν τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου, ἀλλὰ καὶ ἐξαντλοῦν καὶ τὸν χρόνον καὶ τὸν πόθον γιὰ κάτι σοβαρώτερο. Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται εἶναι μιὰ σοβαρὴ καὶ θετικὴ καὶ διαρκὴς προσπάθεια. Προσπάθεια ὄχι μόνον γραμμένη στὸ χαρτί, ὄχι μόνον στὲς ἐκθέσεις, ὄχι μόνον στοὺς γονεῖς, ἀλλὰ καὶ στὰ παιδιὰ ἀκόμη ἀπὸ τοὺς διδασκάλους, τοὺς ἱερεῖς, τοὺς γονεῖς, τοὺς συμβούλους τῶν κοινοτήτων καὶ τοὺς δημοσιογράφους. Ἔχουμε τὴν ἐπιβολὴ τῶν γονέων πρὸς τὰ παιδιά. Ἔχουμε τῶν παιδιῶν τὴν ψυχρότητα πρὸς τοὺς κόπους ποὺ ἔχει καὶ ψυχολογικὰ ἐλατήρια. Ἔχουμε τὸ περιβάλλον. Αὐτὰ εἶναι τὰ τρία μέτωπα

πού ἀντιμετωπίζει σήμερα τὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο. Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς γενικὲς διακηρύξεις ποὺ τὲς πειὸ πολλὲς φορὲς δὲν φθάνουν ὥς τὰ αὐτιὰ τῶν γονέων καὶ τῶν παιδιῶν, τίποτε ἄλλο δὲν ἔχουμε σχεδὸν νὰ παρουσιάσουμε καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον τὰ σχολεῖά μας στὴν Ἀμερικὴ εὑρίσκονται εἰς τόσον τραγικὴν κατάστασιν. Πρέπει λοιπὸν νὰ βρεθοῦν ἄνθρωποι γιὰ νὰ διαφωτίσουν. Νὰ διαφωτίσουν πρῶτα τὸ παιδὶ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὸ φανατίσουν. Νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τὰ πλεονεκτήματα ποὺ θὰ ἔχῃ ἂν μάθῃ τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Νὰ τὸ συγκινήσουν μὲ κατάλληλη μέθοδο γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο. Νὰ τοῦ τὸ παρουσιάσουν σὰν περιουσία καὶ κτῆμά του. Νὰ τοῦ τὸ θέσουν μπροστά του ὡς λατρεία ἐν ἀνάγκῃ καὶ θρησκεία. Ὕστερα εἶναι οἱ γονεῖς. Ἂν αὐτοὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν πρόσκλησι ποὺ τοὺς κάνει ὁ Θεὸς νὰ πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ παρευρίσκωνται εἰς τὴν θυσίαν Του, πῶς θέλετε μὲ ὀλίγα χλιαρὰ ἀνθρώπινα λόγια νὰ ἀγαπήσουν τὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο καὶ νὰ κάμουν ἀγῶνα γι' αὐτό; Τὸ φάρμακο εἶναι πολὺ ἀδύνατο. Χρειάζεται κάτι πειὸ δυνατό. Συστηματικὴ ἐργασία. Στὰ σπίτια, στὲς ἐκκλησίες, στὰ καταστήματα. Ὅλοι λοιπὸν ἂς πονέσουμε περισσότερο γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο καὶ ἂς βάλουμε πειὸ σοβαρὲς βάσεις. Πρέπει σὲ κάθε Κοινότητα νὰ γίνουν πυρῆνες. Ἀπὸ σοβαροὺς πρὸ παντὸς ἀνθρώπους καὶ ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δείχνουν γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα εἶναι γιὰ νὰ φανοῦν πὼς ἐνῷ τίποτε σοβαρὸ δὲν κάνουν ὅμως εἶναι σπουδαῖοι. Αὐτὲς εἶναι πικρὲς ἀλήθειες, ἀλλὰ ἀλήθειες. Πρῶτα πρέπει νὰ ὑψώσουμε τὴν ἰδεολογία καὶ ὕστερα θἄλθουν αἱ λεπτομέρειες. Καὶ τὴν ἰδεολογίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου πρέπει νὰ τὴν κάμωμεν συνείδησιν. Τὰ ἀποτελέσματα τότε δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ φανοῦν.

Π. Φ.

ΟΤΑΝ ΠΑΡΑΤΗΡΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 6ης σελίδος)

φόβους του. Οὔτε ἡ φωτιά, οὔτε ὁ φόβος, οὔτε τίποτε ἄλλο μποροῦν νὰ τὸν κλονίσουν. Ὡραῖος, δυνατός, ἀκλόνητος προχωρεῖ εἰς τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀποστολῆς του ποὺ εἶναι ἡ δοξολογία τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἐντολῶν Του. Ἂν πραγματικὰ εἴμεθα χριστιανοί, ἔτσι μόνον μπορεῖ ὁ χριστιανισμὸς νὰ φανῇ. Διότι πῶς μπορεῖ νὰ συμβιβασθῇ χριστιανισμὸς μὲ διαρκῆ παράπονα καὶ θρήνους καὶ μελαγχολίες καὶ φράσεις «Ὢ ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι ἕνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο καὶ μιὰ κοιλὰς θρήνου». Ποῦ εἶναι στὰ λόγια αὐτὰ ἡ ἐλπὶς ποὺ ἔφερε μὲ τὸ κήρυγμά του ὁ Χριστός; Ἀκοῦστε τί λέγει: Μὴ φοβεῖσθε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ νικητής. Ἐνίκησε καὶ τὴν κακίαν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατον. Καὶ ὅσοι εἶναι μαζύ Του καὶ αὐτοὶ εἶναι νικηταί. Καὶ αὐτοὶ βλέπουν ἀνοιχτοὺς τοὺς ὁρίζοντας μπροστά τους. Ὁρίζοντας χαρᾶς, εὐλογίας, προστασίας, ἐλπίδος, ὡραιότητος. Νὰ λοιπὸν πῶς πρέπει νὰ βλέπουμε τὴν ζωή. Ὄχι ἀπαισιόδοξα καὶ μελαγχολικά, ἀλλὰ μ' αἰσιοδοξίαν πάντα, γιατὶ πίσω ἀπὸ κάθε καλὴ προσπάθειά μας εἶναι ὁ Χριστὸς ἕτοιμος νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

Π. Φ.

ΗΜΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΥΛΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

σία τὴν ὁποίαν πρόθυμα θὰ τὴν θυσιάσουν. Καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ἂν πάλιν σταθῇ στὸν δρόμο καὶ στὸ ἕνα χέρι κρατᾷ ἕνα ἀσημένιο δολλάριο καὶ στὸ ἄλλο ἕναν σταυρὸν ἴσης ἀξίας καὶ τοὺς πῇ ὅτι μποροῦν νὰ πάρουν ἕνα ἀπὸ τὰ δύο, θὰ βρεθοῦν πολλοί, δυστυχῶς πολλοὶ ποὺ θὰ προτιμήσουν τὸ ἀσημένιο δολλάριο. Νομίζω πὼς αὐτὰ τὰ δύο παραδείγματα περιγράφουν ἀρκετὰ τὴν ψυχολογικὴ κατάστασι στὴν ὁποία περιέπεσεν ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὸ ἕνα λοιπὸν μέρος αὐτὰ ποὺ λέγει πὼς ὑπέστη χάριν τοῦ Χριστοῦ ὁ Παῦλος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο αὐτὰ ποὺ δὲν δέχεται νὰ ὑποστῇ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι γνωστόν. Ὁ μὲν Παῦλος ἀνέθρεψεν ἐπὶ αἰῶνας χιλιάδας ἀνθρώπων καὶ τοὺς ἔσωσε καὶ αὐτὸς ἐκέρδισε τὴν εὔνοιαν τοῦ Κυρίου του. Ὁ δὲ ἄνθρωπος τρώγει μὲ ἀγωνία τὸ ψωμί του καὶ βλέπει τὰς ἡμέρας του νὰ φεύγουν μέσα σ' ἕνα ἐσωτερικὸ φόβο καὶ σὲ μιὰ ἀγωνία θλιβερή. Τὸ ψωμί του εἶναι ματωμένο. Ἀναστάτωσις εἰς ὅλα. Δυστυχίες. Σκότη, δάκρυα, φρίκη καὶ ἀπελπισία. Πόσο θαυμασμὸ ἔχει ἡ ψυχή μας γιὰ τὸν Παῦλο. Πόσην λύπην αἰσθάνεται ὁ Παῦλος γιὰ τὸν ἄνθρωπο! Ἆρά γε θὰ ἀντιληφθοῦμε κάποτε τὴν ἀξία ποὺ ἔχει ἡ θυσία; Θυσία γιὰ τὸν Χριστό;

Π. Φ.

ΣΤΟΝ ΛΟΦΟ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ

ΑΚΟΥΣΤΕ μὲ γλυκειὰ ἠρεμία, μὲ σιωπηρὴ εὐλάβεια... Σὰν τὴν ἱστορία τοῦ λευκότριχου καὶ σεβαστοῦ παπποῦ ἀρχίζει...

Εἶναι ἕνας λόφος γραφικὸς ποὺ τὸν χαϊδεύουν τ' ἀρώματα τοῦ θυμαριοῦ καὶ τοῦ καραμπασιοῦ καὶ ποὺ τὰ τσάμια τὰ καταπράσινα μέσ' ἀπ' τὰ μοσχομύριστα κλωνάρια τους ἀναδίδουν σιγόλαλους ὕμνους γιὰ τὸ μεγαλεῖό του. Φτερουγίζουν γύρω του κόσμοι καὶ ὄνειρα... Τὸν εἶπαν κεῖνοι ποὺ ἔνοιωσαν πρὶν ἀπὸ χρόνια πολλὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν δόξα ποὺ θἄπαιρνε «Λόφο τῆς Ἐλπίδος». Τὰ πεῦκα καὶ τὰ κυπαρίσσια τὸν σκεπάζουν μὲ τὸ γλυκοπράσινο χαλί τους. Λίγο παραπέρα ξανοίγεται μιὰ γαλάζια θάλασσα ποὺ κάθε αὐγή, κάθε λιοπύρι καὶ κάθε βράδυ ἀντιλαλεῖ ἀπὸ μουσικὲς συναυλίες ποὺ τὲς στέλνει στὰ οὐράνια καὶ στὲς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων... Θάλασσα ὡραιόγεννη, πλατειά, μὲ χίλια ἀντιφεγγίσματα καὶ χρυσοασήμωτα παιγνιδίσματα ποὺ παίρνουν τὸν συλλογισμὸ μέσα στὸ χρυσόνειρο... Κι' ὁ λόφος τῆς ἐλπίδος ποὺ πορφυρίζει στὴν δύσι κι' ἀποθεώνεται, βλέπει ἀπ' τὴν προνομιακὴ θέσι του τὴν σκορπισμένη γύρω ὠμορφιὰ καὶ πέφτει σὲ λογισμοὺς κι' ὕστερα βυθίζει τὸ βλέμμα του πέρα μακρυὰ στοῦ κόσμου τὲς τρικυμίες καὶ τὰ κρυφὰ μιλήματα... Ἐκεῖ ἐπάνω λειτουργεῖ μιὰ φημισμένη σχολή. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης. Ἀγκαλιάζει ἱστορία ἑκατὸ χρονῶν. Τρυφερὲς καρδιὲς παίρνει καὶ μάτια ποὺ δακρύζουν γιὰ χωρισμοὺς καὶ τὲς στέλνει στὰ πέρατα τῆς γῆς μὲ μέτωπα φλογισμένα καὶ στήθια δασύτριχα γιὰ νὰ πέσουν στὴν σκληρὴ μάχη τοῦ ἀγῶνα τῶν ἰδανικῶν. Καὶ κείνη καρτερικὴ καὶ περήφανη, θαρρεῖς κι' ἁπλώνει τὴν ἀκοή της μέσα στὸ διάστημα, τὸ τρυφερὸ βλέμμα στὲς ἀπέραντες γεωγραφικὲς ἀποστάσεις καὶ καμαρώνει γιὰ τὲς νίκες τῶν παιδιῶν της, μέρα καὶ νύχτα. Μὰ κάποτε τὸ δάκρυ τῶν παιδιῶν της αὐτὴ τὸ χύνει σιωπηλὰ καὶ τ' ἀναφυλλητά της τὰ κρύβει κάτ' ἀπ' τῶν γύρω κλαδιῶν καὶ τοῦ ἐξωτικοῦ ἀνέμου τὸν θόρυβο...

Ἔχει ψυχὴ ποὺ σωπαίνει καὶ μάτια ποὺ ἀστράφτουν ἀπ' ἀνείπωτες χαρές... Ἀπάνω στοὺς θρόνους ἔστησε προφητικὲς λευκότριχες μορφὲς καὶ βλέμμα μὲ σοφία. Στοὺς βωμοὺς πλάγι κράτησε εὔρωστες καρδιὲς π' ἔχουν παλμοὺς καὶ ἱερὲς συμπάθειες... Σ' ὁλοκαυτώματα ἔδωκε ἱερομάρτυρες καὶ μεγαλειώδεις πνευματικοὺς ἥρωες... Σὲ καταπτώσεις ἔστειλε ἀναστάσιμα σφρίγη... Σὲ πνιγηρὲς κοινωνικὲς ἀτμόσφαιρες ἔθεσε ἄφοβες κι' εὐγενικὲς πνοές. Κι' ὕψωσε παντοῦ σύμβολα καρτερίας κι' ἀγαθῆς ὑπομονῆς γιὰ νὰ συγκρατοῦν τοὺς ἠθικοὺς χαλασμοὺς καὶ νὰ φέρνουν ἀναγεννητικὴ ὑγεία καὶ χαρά....

Δοξασμένες μορφὲς καὶ κυρτωμένες ἀπ' τὸν μόχθο κορμοστασιὲς γυρνοῦν κάθε λίγο στὲς ἀναμνήσεις τὲς ἁγιασμένες ποὺ σαρκώθηκαν ἐκεῖ μέσα στὰ σούρουπα καὶ τὲς δροσόχαρες αὐγὲς καὶ ξαναζοῦν τοὺς πρώτους ἑσπερινοὺς καὶ ὄρθρους, τοὺς παληοὺς ἤχους τῆς μικρῆς μελωδικῆς καμπάνας, καὶ τὲς ψαλμωδίες τῶν τρυφερῶν καὶ ἀσχημάτιστων φωνῶν... στὸ ἐκκλησάκι τὸ ἱερὸ ποὺ ὧρες-ὧρες ἐκεῖ μέσα πλημμυρίζει κάποια οὐράνια ὠμορφιὰ καὶ γοητεία... Ἐκεῖ μέσα βρίσκουν τόσες ψυχόχαρες στιγμὲς καὶ νοσταλγίες ποὺ θὰ ὠθήσουν τὴν ἀντοχὴ σὲ νέες ἐξορμήσεις, γιατὶ ἀδιάφορο σὰν βρισκώμαστε σὲ νίκη καὶ θρίαμβο ἢ συντριβὴ καὶ ἧττα, ὁ ἀγῶνας τοῦ κληρικοῦ δὲν πρέπει νἄχῃ τέρμα....

Ἂν εἶν' ἀλήθεια πὼς οἱ πολιτισμοὶ ἀρχίζουν ὄχι ἀπ' τὰ σημεῖα τῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς προσωπικότητας τῶν ἀγωνιστῶν μὰ ἀπ' τὴν δύναμι μὲ τὴν ὁποία πιστεύει ὁ ψυχικὸς πυρήνας ἀπ' τὸν ὁποῖο ξεκινοῦν, τότε ἡ Σχολὴ τῆς Χάλκης εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ πολλῶν τελευταίων δεκαετηρίδων τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ πρὶν ἐκείνη ἀρχίσῃ τὸ ἔργο καὶ τὴν ἀπόδοσί της ἦταν πνιγμένος μέσα σ' ἱστορικὲς περιπέτειες καὶ θλίψεις.

Τὸ φῶς της ἄναψε τὰ σβυσμένα λυχνάρια καὶ ἡ φωνή της συγκλόνισε ὅθε ἀκούστηκε... Ρίγη καὶ προωθήσεις καὶ φωτοδρομὲς καὶ χτισίματα. Αὐτὴ κράτησε τοὺς πυρσοὺς γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ μέσα ἀπ' τοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους τοῦ φόβου κείνους ποὺ εἶχαν σωπάσει γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν πὼς πειὰ ἦταν δυνατὸ ἕνα καινούργιο ξεκίνημα....

Χτύπησαν σὰν ἄλλα Μωϋσιακὰ ραβδιὰ ἀρχιερατικὲς πατερίτσες ἀπάνω στὲς βαθμίδες τῶν θρόνων καὶ διεχώρισαν ὕδατα

κοινωνικῶν πλημμυρῶν κι' ἀνοίχτηκαν δρόμοι καὶ κινήθηκαν ἐνθουσιασμοὶ καὶ ζωντάνεψαν ἐλπίδες....

'Απ' τὴν Χάλκη ὅλα ἄρχισαν... Σὰν ξεπηγάσματα θριάμβων... Ὅλα σὰν μιὰ ἱστορία... Κάθε ἀλήθεια εἶναι θρίαμβος καὶ ἱστορία... Κάθε ἱστορία ἔχει τὴν ἀρχή της. Κάθε ἀρχὴ εἶναι μιὰ ἀποκάλυψι... Κάθε ἀποκάλυψι ἔχει ὠμορφιά, γλυκύτητα, αἴγλη καὶ δημιουργία... Κι' ὅλα μαζὺ ἔχουν τὴν πηγή τους στὸν μυστικοπαθῆ λόφο τῆς ἐλπίδος. Τὴν ἱστορία τὴν λένε παιδιά, παπποῦδες καὶ φωτισμένοι ἄνθρωποι ποὺ ξέρουν νὰ ἐκτιμοῦν. Τὴν ψέλνει ὁ ἀχὸς ποὺ βγαίνει ἀπὸ χίλιες ἀναπνοὲς ἀκατάπαυστης δουλιᾶς καὶ κόπου καὶ μόχθου. 'Εκεῖ τὰ Χερουβὶμ ψέλνουν ξεχωριστὸ τὸν ὕμνο τοῦ οὐρανοῦ... Καὶ μαζὺ κι' οἱ ἱερολοχίτες... ποὺ στὸν βραδυνό τους γύρο μέσα ἀπὸ δενδροστοιχίες πυκνὲς σιγομιλοῦν μὲ τὸν Πλάστη καὶ τὸν ρωτοῦν γιὰ τὸ μέλλον... γιὰ τὰ πικρὰ ἄγνωστα ποὺ μόνον μὲ πίστι σ' 'Εκεῖνον θὰ γίνουν πειὸ ἁπαλά...

'Αθάνατη καὶ τρισευλογημένη Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης! Τόση ἡ νοσταλγία Σου...

Π. Φ.

ΧΑΜΕΝΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 8ης σελίδος)

ἀκριβολογία. Κι' ἀκόμη νὰ τοὺς παρουσιάσῃ τοὺς κινδύνους ποὺ κρύβουν οἱ ἄστοχες ὁμιλίες. Βλέπεις λοιπὸν ἔτσι, μὲ τὸν συνεπῆ συλλογισμὸ πόσην ἀξίαν παίρνουν τὰ λόγια τοῦ Παύλου; Καὶ τὰ λόγια αὐτὰ σοῦ προσφέρονται σὰν μιὰ συμβουλή. Δὲν ζητᾷ νὰ φιμώσῃ ὁ Παῦλος τὸν ἄνθρωπο καὶ οὔτε μὲ βία ποὺ τὴν ἀκοῦμε πὼς ὑπάρχει σὲ μερικὰ ἀθεϊστικὰ κράτη νὰ σταματήσῃ τὴν ἐλευθερία τοῦ λόγου. 'Απ' ἐναντίας ζητᾷ νὰ προστατεύσῃ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Γιατὶ δυστυχῶς ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν προσέξῃ καὶ ἀφήσῃ τὴν γλῶσσα νὰ τὸν κυβερνᾷ, ὑπάρχει ὁ φόβος καὶ ὁ κίνδυνος νὰ χάσῃ τὴν ἐλευθερία του ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. 'Απὸ τὴν ἁμαρτία δηλ. καὶ τὸ κακὸ ποὺ θὰ ἐπισωρεύσῃ μὲ τὴν ἀπερισκεψία του γύρω καὶ μέσα στὴν ψυχή του. Νὰ τὸ ἐπαναλάβουμε λοιπὸν ἀκόμη μιὰ φορά; Νομίζω πὼς εἶναι περιττόν. Ὅλοι μποροῦμε νὰ θυμώμαστε τὴν ἁπλῆ καὶ καθαρὴ συμβουλὴ τοῦ Παύλου ποὺ ἐλέχθη ἀπὸ ἀγάπη στὸν Τιμόθεο καὶ μὲ ἀγάπη καὶ στοργὴ προσφέρεται καὶ σὲ μᾶς. Ἂν ἔχουμε διαθέσιμο χρόνο ἂς τὸν χρησιμοποιήσουμε λοιπὸν μὲ φρόνησι καὶ περισυλλογὴ γιὰ τὴν σωτηρία μας καὶ τὴν δόξα τοῦ οὐρανίου Θεοῦ μας. Ἔτσι ὁ μισθός μας θὰ εἶναι πολὺς καὶ ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. 'Απόφευγε λοιπὸν τὲς ἀνόητες ἔρευνες καὶ συζητήσεις. Ἄκουσε τὸν Παῦλο.

Π. Φ.

ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ

Περὶ Καισαρείας συχνὰ γίνεται λόγος εἰς τὰς Πράξεις τῶν 'Αποστόλων. Εἰς αὐτὴν κατώκησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὁ διάκονος Φίλιππος καὶ ἐν αὐτῇ προσῆλθεν εἰς Χριστὸν Κορνήλιος ὁ ἰταλὸς Κεντυρίων — 'Αγρίππας ὁ Α΄. εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἀπέθανεν. Ἡ Καισάρεια εὑρίσκεται εἰς τὴν παραλίαν τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς ὁδηγούσης ἐκ Τύρου εἰς Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν ἡμίσειαν ὁδὸν μεταξὺ 'Ιόππης καὶ Δώρας, ἀπέχουσα 70 μίλια ἐξ 'Ιερουσαλήμ. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἀναφέρεται ἡ πόλις ὡς ἔχουσα «σεβαστὸν λιμένα» ἴσον τὸ μέγεθος πρὸς τὸν τοῦ Πειραιῶς, πρὸ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε κυματοθραύστης ἐκ λίθων μήκους 50 ποδῶν. Ἡ πόλις ἐπίσης εἶχε περίβλεπτον ναὸν ἀφιερωμένον εἰς τὸν Καίσαρα καὶ τὴν Ρώμην ὧν καὶ πελώρια ἀγάλματα εἶχεν. Ἡ Καισάρεια ἦτο ἡ ἐπίσημος κατοικία τῶν Ἡρωδιανῶν βασιλέων καὶ τῶν Ρωμαίων ἐπάρχων καὶ ἡ ἕδρα τῶν ἀνωτάτων στρατιωτικῶν ἀρχῶν τῆς ἐπαρχίας. Κυρίως ἦτο 'Ιουδαϊκὴ πόλις, ἀλλὰ τὰ ἐθνικὰ στοιχεῖα ἐπεβάλλοντο. Εἰς τὰς Συναγωγὰς τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀνεγινώσκοντο εἰς τὴν 'Ελληνικήν. Πολλαὶ καὶ συχναὶ συγκρούσεις μεταξὺ 'Ελλήνων καὶ 'Ιουδαίων ἐλάμβανον χώραν εἰς τὴν πόλιν ταύτην καὶ μία τοιαύτη σύγκρουσις ἐγένετο ἡ ἀφορμὴ τοῦ μεγάλου πολέμου. Ὁ Βεσπεσιανὸς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀνεκηρύχθη αὐτοκράτωρ. Εἶναι πατρὶς τοῦ Εὐσεβίου καὶ τοῦ Προκοπίου καὶ ἐνταῦθα ὁ 'Ωριγένης ἀρκούντως εἰργάσθη. Σήμερον εἶναι σχεδὸν ἐρειπωμένη. 'Επὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Σταυροφόρων εἶχεν ἀκόμη ποιάν τινα σπουδαιότητα.

Π. Φ.

ΚΑΛΛΙΟΝ ΑΡΓΑ...

Μετὰ 41 ἔτη παρουσιάσθη μία χριστιανὴ εἰς ἱερέα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Lynchburg, Pa., καὶ τοῦ ἔδωκε 15 δολλάρια τὰ ὁποῖα ὑπεσχέθη τότε διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς ἐκκλησίας. Ὁ ἱερεὺς ηὐχαρίστησε αὐτὴν καὶ ἔθεσε τὰ χρήματα εἰς τὸ Building Fund διὰ τὴν νέαν ἐκκλησίαν ποὺ σκέπτεται νὰ ἀνεγείρῃ. Πάντως δὲν ἠδύνατο νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου χωρὶς νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν πρὸ 41 ἐτῶν ὑπόσχεσίν της. Κάτι κι' αὐτό. Ἡ μόνη ἴσως ἀδικία εἰς τὴν περίπτωσιν εἶναι ὅτι ἐπλήρωσεν εἰς πληθωρικὰ δολλάρια.

Π.

ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΜΕΤΡΟΝ

Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία εἰς διαφόρους ἐκδηλώσεις προβαίνει κατὰ περιόδους τοῦ ἔτους προκειμένου νὰ προωθήσῃ τὴν πολιτικὴν τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Εἴς τινας τῶν περιφανεστέρων ναῶν αὐτῆς διοργανώνει ἑβδομαδιαίας πολλάκις ἑορτὰς καθαρῶς θρησκευτικοῦ χαρακτῆρος καὶ χρῆσιν ποιεῖται καὶ αὐτῆς τῆς λειτουργίας Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Τὰ θέματα ἅτινα διαπραγματεύονται οἱ διάφοροι ἱεροκήρυκες περιστρέφονται πέριξ τοῦ «ἑνωτικοῦ» Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Βεβαίως καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία προσεύχεται ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως. Δὲν θὰ ἦτο ὅμως σκόπιμον νὰ θεσπίσωμεν καὶ ἡμεῖς ἑβδομαδιαίαν ἐτησίως ἑορτὴν διαφωτίσεως; Ἡ ἑβδομὰς τῆς Ὀρθοδοξίας πολὺ κατάλληλος θὰ ἦτο πρὸς τοῦτο. Καὶ θὰ ἠδυνάμεθα διὰ κηρυγμάτων καὶ διαλέξεων ἐκ τῶν ἱερῶν ἀμβώνων καὶ ἄλλων βημάτων καὶ εἰς ὅλας τὰς διαλέκτους νὰ διαφωτίσωμεν ἡμετέρους καὶ ξένους καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος καὶ περὶ τῆς οὐσίας τῶν διαφορῶν καὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐσχηματίσθησαν καὶ περὶ τοῦ ἐφικτοῦ σημείου ἐπαφῆς. Οὕτω καὶ ἡ προπαγάνδα τῆς Δύσεως θὰ ἠναγκάζετο νὰ σταματήσῃ πρό τινων ἀληθειῶν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπληροφοροῦντο οἱ μὴ γνωρίζοντες «τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν». Συνεπῶς θὰ περιορίζετο καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὴν οἰκείαν αὐτῶν ποίμνην Ὀρθοδόξων καὶ τὸ δίκαιον θὰ ἀπεδίδετο εἰς οὓς ἀνήκει μὲ ἀποτέλεσμα τῆς δημιουργίαν καὶ πάλιν εὐνοϊκῶν ζυμώσεων.

ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙΡΩΝ

Ἐκ τῶν διαφόρων φαινομένων ἅτινα πληροφορούμεθα διὰ τοῦ τύπου καὶ τοῦ ραδίου εὔλογος γίνεται ἡ σκέψις μήπως «ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς Αὐτοῦ». Ἀτομικαὶ ἐκρήξεις ἐξαπλοῦσαι τὴν φθοροποιὸν ἐπίδρασιν αὐτῶν ἐπὶ ἀπεράντων ἐκτάσεων, σημεῖα ἀνεξήγητα μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῶν ὑαλοπινάκων τῶν τροχοφόρων, στροφὴ τοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ θεωρητικοῦ καὶ πρακτικοῦ ὑλισμοῦ πιθανὸν ἐκ τῆς παρατηρουμένης θεοποιήσεως τῶν δυνάμεων τῆς ἐπιστήμης — ἀσφυκτικαὶ συνθῆκαι ἐπὶ τῆς παγκοσμίου πολιτικῆς καταστάσεως, ἐκρήξεις πολέμων, ἔθνος ἐπὶ ἔθνους, ἀτονία τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, ὁδηγοῦν τὴν σκέψιν εἰς ἕνα ἀγωνιῶδες ἐρώτημα: Μήπως «ἐγγύς ἐστιν τὸ τέλος;» Καὶ διερωτᾶταί τις: Τοὐλάχιστον ὅλη αὐτὴ ἡ ἀγωνία κινεῖ τὰ βαθύτερα αἰσθητήρια τοῦ ἀνθρώπου; Ἀντιλαμβάνεται ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης ὅτι τὰ ἐπίκεντρα αὐτῆς ἤδη εὑρίσκονται πολὺ μακρὰν τῶν πηγῶν τῆς σωτηρίας; Μήπως ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος περισσότερα σημεῖα ἐπιζητεῖ διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι πολλὰς παραχωρήσεις καὶ περισσὴν εὐμένειαν ἐπέδειξε μέχρι τοῦδε ἡ μακροθυμία τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ καὶ ὅτι ἐγγὺς εὑρίσκεται τὸ τέρμα τῆς ἀνοχῆς τοῦ Κυρίου; Σοβαρὸν ἐρώτημα, εἰς τὸ ὁποῖον νομίζομεν ἐπισταμένως δέον νὰ ἐνδιατρίψῃ ἡ σημερινὴ κοινωνία ἡ ἀσχολουμένη κυρίως μὲ τὸ «φάγωμεν, πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθανοῦμεν».

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ

Μετὰ περισσῆς συγκινήσεως ἀνέγνωμεν εἰς τὸ ἔγκριτον περιοδικὸν τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «Ἀπόστολος Ἀνδρέας», ὅτι ἡ ἐν Ἀμερικῇ Σεβαστὴ Ἀρχιεπισκοπή μας σκέπτεται νὰ ἀνανεώσῃ τὰς προσπαθείας αὐτῆς πρὸς ἵδρυσιν Ἱεραποστολῆς. Ἂν ἀναλογισθῶμεν τὴν προνομιοῦχον ἱστορικῶς, γεωγραφικῶς καὶ ἀπὸ πάσης ἄλλης ἀπόψεως θέσιν τὴν ὁποίαν κατέχει ἡ Ἐκκλησία μας ἐνταῦθα καὶ συνδέσωμεν ταύτην μὲ τὰς μελλοντικὰς ἐπιτεύξεις ἅτινας ἐπιβάλλεται νὰ ὁραματιζώμεθα, μεγάλως ἠθέλομεν φροντίσῃ διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τοῦ θεσμοῦ τούτου τῆς Ἱεραποστολῆς. Ἡ εὐεργετικὴ αὐτῆς δύναμις οὐχὶ μόνον διὰ τὴν ἔσω ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπείρως ἤθελε συνεισφέρῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐν καιρῷ ἐξελίξει αὐτῆς εὐρυτέρους καὶ ἔτι καὶ ἐξωτερικοὺς ὁρίζοντας θὰ ἠδύνατο νὰ παρουσιάσῃ ἐν σχέσει μὲ τὰς συμφώνως πρὸς τὰς ἑκάστοτε συνθήκας καὶ προοπτικὰς ἀνάγκας. Δέον νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πολλὰ τῶν προβλημάτων ἅτινα ἀντιμετωπίζομεν ὡς Ἐκκλησία ἀσφυκτικῶς παρακολουθοῦν ἡμᾶς καὶ ὅσον ἀνερχόμεθα εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν τόσον καὶ ἰδιαζούσας κατευθύνσεις ἐπιβάλλουν ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ πλέον ἐλευθέρα ἀναπνοή. Ἀλλ' ἀκολουθεῖ ἐκ τῶν πυρινικῶν τούτων ὑπολογισμῶν καὶ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον πιθανὸν νὰ ζητηθῇ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας μας ἐν Ἀμερικῇ ἔξω τῶν ὁρίων αὐτῆς. Ταῦτα πάντα μίαν σκιαγραφίαν δύνανται νὰ δώσωσιν τῆς τεραστίας σημασίας τὴν ὁποίαν πιθανὸν νὰ ἀποκτήσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σήμερον ὑπὸ νηπιώδη κατάστασιν ὑπονοοῦμεν ὑπὸ τὸν γενικὸν ὅρον «Ἱεραποστολή». Ἡ διακλάδωσις δὲ τοῦ ἔργου τῆς ἀγάπης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκτεταμένους τοὺς κύκλους καὶ τῆς Ἱεραποστολῆς ἐμφανίζει, ἔστω καὶ ἐπιφανειακῶς. Εὐτύχημα θὰ ἦτο τὸ ταχύτερον νὰ χωρήσωμεν ἐπὶ τὸ ἔργον.

Π. Φ.

ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΑΙ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

Τὰ ἐν Ἀμερικῇ καταστήματα λιανικῆς πωλήσεως οἰνοπνευματωδῶν ὑπερβαίνουν τὰ ἐν τῇ χώρᾳ μας σχολεῖα καὶ τὰς ἐκκλησίας συμφώνως πρὸς πληροφορίας τοῦ «Γραφείου Ἐγκρατείας». Ἐν Ἀμερικῇ ὑπάρχουν 198,878 σχολεῖα καὶ 253,763 ναοί. Τὸ ὅλον 452,641. Ὁ ἀριθμὸς ὅμως τῶν καταστημάτων λιανικῆς πωλήσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ἀνέρχεται εἰς 483,083. Εἶναι φρόνιμον νὰ ἀσχοληθῶμεν σοβαρῶς ἐπὶ τῶν στατιστικῶν αὐτῶν.

Π.

"ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΨΑΛΜΟΙ"

Ἀρχιμ. Πολυεύκτου Φινφίνη

245 Valencia Street, San Francisco, Calif.

Price, $1.50

ΜΕΡΙΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

«Καὶ νῦν γράφοντες ὑμῖν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν εὐχαριστίας θερμοτάτας ἐπὶ τῇ πρόφρονι ταύτῃ ἀποστολῇ καὶ μειζόνως νὰ συγχαρῶμεν διὰ τὴν ἔκδοσιν τοιούτου περισπουδάστου ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος εὐχόμενοι ὅπως ὁ Ὕψιστος ἐνισχύῃ ὑμᾶς πρὸς συνέχισιν τῆς τόσον γονίμου πνευματικῆς ἐργασίας. . . .»

Οἰκουμ. Πατριάρχης Ἀθηναγόρας Α΄.

«Σᾶς ἐκφράζω τὰ ἐγκράδια συγχαρητήριά μου καὶ εὔχομαι ὅπως ἐφ' ὅσον διαθέτετε ἀνάλογον χρόνον, νὰ μᾶς προσφέρετε καὶ ἄλλα. . . .»

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Μιχαὴλ

«Ἕν ὡραῖον δῶρον . . . τέρπουν μὲ τὴν ποιητικὴν καὶ ψαλμικὴν ὄντως διατύπωσίν των, ἀλλὰ καὶ τονώνουν τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα καὶ τὴν πίστιν εἰς τοὺς δυσκόλους καὶ ἁμαρτωλοὺς αὐτοὺς καιρούς. . . .»

Φ. Κουκουλές, Καθηγ Πανεπ. Ἀθηνῶν

«Τὸ ἐμπεριεχόμενον τῶν «Ψαλμῶν» εἶναι ἕνα μεγάλο καὶ θριαμβευτικὸ ποίημα . . . Σοφία ὀρθή . . . Βάλσαμο γιὰ τὲς λυγισμένες ψυχὲς καὶ φῶς γιὰ τὸ σκοτισμένο μυαλό. . . .»

Λ. Στελλάκης, Ἐκδότης Ἐφημερίδος

«Τὸ βιβλίο αὐτὸ τὸ ὁποῖον περιέχει 55 ἄρθρα, τὸ καθένα καὶ ἕνας Ψαλμός, μιὰ προσευχή, τὸ καθένα μὲ τὸ ἰδικό του περιεχόμενο, εἶναι ὅλο μαζὺ μιὰ δοξολογία πρὸς τὸν Πλάστη. . . .»

Ἐφημερὶς «Ἀπογευματινὴ» Κ)πόλεως

«Συνιστῶμεν τὸ βιβλίον αὐτὸ εἰς τοὺς φίλους μας. Τὸ ἐμπεριεχόμενον τῶν «Συγχρόνων Ψαλμῶν» εἶναι ἕνα ἐμπνευσμένον πεζὸν ποίημα.»

Λ. Στελλάκης, Ἐφημερὶς «Καμπάνα»

«Τὸ νέον τοῦτο πόνημα τοῦ ἐκεκτοῦ κληρικοῦ περιέχει 55 Ψαλμοὺς εἰς 96 σελίδας ἀριστουργηματικῶς τοποθετημένους, πλεῖστοι τῶν ὁποίων δὲν διαφέρουν ἀπὸ «δοξαριὲς» εὐήχου βιολιοῦ, αἵτινες διαπεροῦν καὶ συγκινοῦν τὴν καρδίαν μέχρι τῶν μυχίων αὐτῆς.»

Ἐφημερὶς «Χρόνος» Κων)πόλεως

«. . . Ἀγγίζει τὰ πράγματα μὲ πολὺ ποιητικὴ διάθεσι καὶ πολὺ στοχαστικὴ ἔξαρσι. Θὰ περπάτησε πολὺ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ ἔζησε ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὸν ἀνθρώπινο πόνο γιὰ νὰ τὸν ζωγραφίσῃ ἔτσι μὲ τέτοια σίγουρη πινελιὰ στὸ βιβλίο του, ποὺ εἶναι γεμᾶτο ἀνθρωπιὰ καὶ ποίησι καὶ καλωσύνη. . . .»

Ἐφημερὶς «Ἐμπρὸς» Κων)πόλεως

«Ὀξὺ καὶ διεισδυτικὸ τὸ μάτι παρακολουθεῖ τὸ βαθὺ καὶ ἀπέραντο δρᾶμα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ φέρνει στὸ φῶς μὲ μιὰ πλούσια ἐκφραστικότητα καὶ μὲ σπαρταριστὴ ζωντάνια καὶ χρῶμα ὅλο τὸ μυστήριο τῶν μυστικῶν τρόμων τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ θνητοῦ χριστιανοῦ.»

Γεώρ. Ρουμάνης, Βουλευτής, Λογοτέχνης

ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ . . . ΜΑΘΑΙΝΕΙΣ

* * * Οἱ ναοὶ καὶ τὰ μοναστήρια κατὰ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν ἐκτίζοντο ἀπὸ προσφορὰς τοῦ λαοῦ. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλαὶ περιπτώσεις μεγάλων δωρεῶν ἀπὸ μέλη τῶν βασιλικῶν οἰκογενειῶν τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ κρατικὰ ταμεῖα. Εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ Βυζάντιον καὶ ἀλλαχοῦ ὑπάρχουν μοναστήρια καὶ ναοὶ ποὺ ἐκτίσθησαν ἀπὸ βασιλεῖς, βασιλίσσας καὶ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῶν. Μάλιστα διὰ τοιούτους σκοποὺς συχνὰ ἐχρησιμοποιοῦντο καὶ κυβερνητικαὶ ὑπηρεσίαι. Παράδειγμα πρόχειρον εἶναι τὸ τοῦ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, ὅστις ὅτε κατελαμβάνετο ἡ Σικελία, ἀπησχόλησε τὸν στόλον εἰς κτίσιν ναῶν, τὸν Ρωμανὸν τὸν Γ΄. ὅστις κατελάμπρυνε τὰ κιονόκρανα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου ὅστις ἐξώδευσε τοὺς δημοσίους θησαυροὺς εἰς κατεδάφισιν καὶ οἰκοδομὴν ναῶν καὶ μοναστηρίων.

* * * Ἡ ταφὴ τῶν νεκρῶν ἐντὸς τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν κατακομβῶν κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἰδίως, ἐξεχόντων ἀνδρῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, ὠφείλετο εἰς τὴν εὐσέβειάν των. Ἰδίως ὅταν αὐτὴ ἦτο ἡ ἐπιθυμία βασιλέων καὶ ἄλλων πολλὰ προσενεγκόντων εἰς τὸν Χριστιανισμόν, οὐδεὶς ἔφερεν ἀντίρρησιν. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐτάφη εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἡ κόρη τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐτάφη πλησίον τῶν λειψάνων τῆς Ἁγίας Ἄννης ἐν Ρώμῃ, εἰς τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ αὐτῆς ᾠκοδόμησεν. Ἡ σύζυγος Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ ἐτάφη εἰς Ἱεροσόλυμα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Ἀργότερον ὅμως ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία δι' ὑγιεινοὺς καὶ ἄλλους λόγους ἀπηγόρευσαν τὸν ἐνταφιασμὸν εἰς τοὺς ναούς. Ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελιστὰς Ματθαῖον καὶ Λουκᾶν πληροφορούμεθα ὅτι ὁ νέος τῆς Ναῒν ἐφέρετο ἔξω τῆς πόλεως διὰ νὰ ταφῇ καὶ ὁ Λάζαρος ἐπίσης διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐφέρετο ἔξω τῆς Βηθανίας. Ὥστε ἡ συνήθεια τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῶν νεκρῶν ἐντὸς τῶν ναῶν ἦτο πολὺ παλαιά. Μέχρι δὲ τῆς σήμερον σώζονται πολλοὶ τάφοι ἐντὸς τῶν ναῶν μὲ τὰς σχετικὰς ἐπιγραφὰς καὶ τὰ λοιπὰ σημεῖα.

* * * Παλαιότερον ὑπῆρχον μεγάλαι φιάλαι ἐκ μαρμάρου καὶ ἄλλων ὑλικῶν, καὶ βαπτιτήριον ἔξω τοῦ ναοῦ. Σκοπὸς τῆς ὑπάρξεώς των ἦτο ὅπως νίπτωνται οἱ χριστιανοὶ προτοῦ εἰσέλθουν εἰς τὸν οἶκον τῆς προσευχῆς. Ἐνίπτοντο δὲ οἱ χριστιανοὶ διὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶχον συναίσθησιν τοῦ ψυχικοῦ των ρύπου. Διὰ τοῦ νιψήματος αὐτῶν ἐζήτουν νὰ ἀποδείξουν ὅτι ἐπεθύμουν τὸν ἐξαγνισμὸν αὐτῶν καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Τῆς συνηθείας ταύτης ἔκαμον χρῆσιν καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς. Ἔνιπτον δὲ οἱ χριστιανοὶ τὰς

THE YOUTH IN THE CHURCH

Often, lately, and everywhere articles appear discussing the relationships between church and youth. In my humble opinion, the problem is basically of a simple nature. It is a matter of faith. If you believe wholeheartedly in the integrity and the truthfulness of your church, the same words of our beloved Jesus on the Cross will come on your lips: "Nevertheless not as I will, but as thou will." Matthew 26:39

Now, I believe, it is in order a further explanation. We know that the church was established by our Lord and for centuries has taught, spread and carried all over the world His divine gospel. The purposes of the church are sacred. Its continuous desire, hope and endeavor is the salvation of man. Consequently, the spiritual cultivation of the youth is a cardinal concern of our church. If we have deep respect for the principles for which it stands then we will obey its authority, tradition, doctrine, character and function. Such an attitude causes many of the problems that are existing between the aforementioned two elements and conflicting forces to disappear. That, therefore, is the backbone of the whole situation. Faith. This omnipotent and blessing power. But again this faith is not indifferent to the external affairs of the church. If I believe in something, I will try to work for it, extend it and present it to the others who are unaware of its spiritual capacities and magnitude. I will be, though, very cautious, noble and pious in this action of mine. I will try to become a board member in order to find the chance to express my opinion and to undertake my responsibility in a vividly religious way. I'll have as a guide my ever inspiring God and the oath I took in front of the altar. I will try to assist my father confessor in the best possible way and I will deny myself the weakness to become a victim of the subversive waves that emerge from sinful influences that exist in this world of spiritual confusion.

Once Burke said: "Tell me what are the prevailing sentiments that occupy the minds of your young men and I will tell you what is to be the character of the next generation." Parallel to this stand, the following thought is expressed: "Tell me what are the predominant religious sentiments of the youth of our faith today and I will tell you how the church will be twenty years from now." The meaning is very apparent. I hope this will make the youth of our faith to realize the seriousness of the challenge. The young men of today have a serious obligation not only to exploit the opportunities that are given to them by their church, but also to work immensely and steadily for the preparation of the future of their faith in this country by taking wisely and fully their positions in the spiritual battlement.

Youth, the voice of duty, faith and Christian glory is calling you. Don't deceive this important obligation for a better divine civilization. Approach our church with kindness, understanding and humbleness. God wants to accept your service.

Rev. P. F.

TO BE A REAL CHRISTIAN

Often I say to myself. How tremendously happy the real Christians are. The future is lighted for them with the radiant colors of hope because they have faith and trust in God. What else can create such an atmosphere? What else can have such a promise? Strife and sorrow will disappear from their environment. They will not have dark days because our Lord will be with them. The Lord is the light. His light is all over where He is present. Happy are the real Christians. Peace and love will reign in their deeds and undertakings. No calamities will be able to disturb their inner peace and calmness. A little prayer and an honest faith is their miraculous power. The power of happiness. Their steps will be straight. Their words will be like a divine aroma. Everything will show a clean health. They will be like the flowers in the spiritual paradise of the earth. Revelation to the others. Promise for a better world. The Apostles of the new horizons. No doubt the real Christians are the discoverers of the secret of the simple and miraculous life. The life of happiness. I say these things to myself, and then I turn my attention to the existing realities. How sad the story. So little Christianity. So little confidence in the Divine Power. What an unnatural admiration for our ego. How many can forget the beautiful and sweet words of our Lord — Who is the resurrection, the life, and the hope — and follow the voices of confusion and sin and muddy desires. No other times had so many proofs of the value of the Christian life, yet no other times had gone so far away from the clean sources of happiness. The conditions are alarming. Many consciences are silenced. Many gospels are closed and instead, materialistic and sinful doctrines have emerged. The youth — at least a big quantity — has lost the path of sincere and deep piety. And many of the elders are wearing dark glasses in order to avoid the light of salvation that comes from the sermon of Gethsemane. What a tragedy! We are in need of a revival. Christianity should take a more active part in our life. Our Lord should be heard in the dark alleys and in the abundantly lighted cities and mansions. Won't you be a real Christian? That is the only hope for you and me. That is the road ot righteousness.

Rev. P. F.

χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀναφέρει μόνον τὸ νίψιμον τῶν χειρῶν. Ἰδοὺ τί λέγει: «Κρῆναι εἶναι ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν εὐκτηρίων οἴκων νενόμισται, ἵνα οἱ μέλλοντες εὔχεσθαι τῷ Θεῷ, πρότερον ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, οὕτως αὐτὰς εἰς εὐχὴν ἀνατείνωσιν». Τοιαύτη κρήνη σώζεται μέχρι τῆς σήμερον ἔξωθεν τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἀλλαχοῦ.

Π. Φ.

COMPLIMENTS

- - OF - -

Michael S. Mountanos

San Francisco, Calif.